

*Minutole minunose
de secretate lor*

PRIMA SAGA

Secretul lui Emily

SARA SHEPARD

SARA SHEPARD

*Micutele mincinoase
și secretele lor*

Secretul lui Emily

Cartea 2

SARA SHEPARD

Este autoarea îndrăgitei serii *Micuțele mincinoase*, devenită bestseller și ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania și a absolvit New York University, obținând și un master la Brooklyn College. Pe lângă seriile pentru adolescenți *Micuțele mincinoase* și *Jocul minciunii*, a publicat și romanele *All the things we didn't say* (2009) și *Everything we ever wanted* (2011). Scrie de când se știe, deși când era mică și-ar fi dorit să devină actriță de telenovele, designer de jocuri lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalații artistice și jocuri video

*Te vede când te culci,
Te vede când te scoli,
Știe dac-ai fost cuminte,
Iar de n-ai fost, ia aminte!*

- MOȘ CRĂCIUN VINE ÎN ORAȘ

Pentru K

TOT CE-ȘI DOREȘTE EMILY**DE CRĂCIUN**

Vineri, spre sfârșitul după-amiezii, Emily Fields se afla în camera de zi și scotea podoabele de Crăciun din cutiile aduse de mama ei din pivniță. Din boxele combinei se auzeau încet colinde, în cămin ardea focul, iar mireasma bradului pe care îl cumpăraseră de la pepiniera locală umplea aerul. Fratele și sora mai mare, Jake și Beth, veniseră acasă de la liceu și întreaga familie era adunată în camera de zi, ca să ajute la decorat.

— Of, Emily, nu-l pune pe Snoopy acolo! Doamna Fields se duse imediat la brad și luă globul imprimat cu Snoopy de pe creanga de jos, unde îl atârnase Emily. Trebuie să stea aproape de Garfield, vezi?

Arată spre un Garfield de ceramică, pus mai aproape de vârful bradului.

Carolyn, sora lui Emily, chicoti scoțând din cutia veche un ornament de hârtie groasă sclipitoare, mâzgălit cu creioane colorate.

— Ce este asta?

— E toba făcută de Jake la grădiniță! Doamna Fields flutură ornamentul în fața lui Jake. Ți mai aduci aminte, scumpule?

Jake se holbă tâmp la doamna Fields de sub șapca de baseball pe care scria ARIZONA SWIMMING, trăgându-se de șuvițele roșcate, decolorate de clorul din bazin.

— Ăăă... nu.

Emily își ascunse zâmbetul. Mama ei era o fanatică a Crăciunului și voia ca totul să fie perfect, ca pe o felicitare de sezon. În fiecare an, mergeau la slujba de la miezul nopții și aprindeau bețișoare de tămâie. Întotdeauna pregăteau un ospăț pentru ziua de Crăciun, care includea friptură de curcan, diverse chestii cu umpluturi, două feluri de sos de coacăze – un bol cu peltea proaspătă din coacăze și portocale, pe lângă borcanele cumpărate de la magazin –, batate, piure de cartofi și patru feluri de plăcintă. Pe urmă se așezau și urmăreau toate emisiunile de Crăciun de la televizor, inclusiv *Crăciunul familiei Brady*, *În drum spre casa bunicii*, cu gemenii Olsen, și un concert cu Justin Bieber, care cânta absolut toate melodiile de Crăciun cunoscute.

Doamna Fields se prăbuși pe canapea și admiră bradul.

— O să petrecem cel mai frumos Crăciun de până acum!

— Hai să nu exagerăm. Domnul Fields își încrucișă mâinile peste abdomenul proeminent. Anul ăsta am primit o primă puțin mai mică decât de obicei.

O expresie de încordare trecu peste chipul

doamnei Fields.

— Ne descurcăm noi. Anul ăsta avem nevoie de o sărbătoare specială. Am trecut cu toții prin multe.

Aruncă o privire spre Emily, iar aceasta își coborî ochii spre papucii Ugg uzați, de culoare bej, pe care îi primise anul trecut de Crăciun de la cea mai bună prietenă a ei, Alison DiLaurentis, înainte de dispariția ei. Familia lui Emily trecuse într-adevăr prin multe în anul acela – mai ales din cauza ei. Primul semnal de alarmă în familie fusese tras când Emily declarase că se lasă de înot, sportul în care excelau toți copiii familiei Fields. În timp ce se certau din cauza asta – ceartă al cărei rezultat a fost că Emily nu s-a mai lăsat de înot –, părinții ei aflaseră despre ea că ieșea cu Maya St. Germain, o fată nouă de la Rosewood Day. Domnul și doamna Fields erau genul de oameni care ridicau din sprâncene când cineva de la Școala Metodistă Rosewood ieșea cu cineva de la Abația Rosewood, deci e de la sine înțeles că lucrurile nu decuseseră prea lin.

După ce Emily participase la un program pentru foști homosexuali, după o ședere în Iowa, în regiunea de purificare biblică, împreună cu toată familia ei extinsă, și după o excursie cu mașina în care părinții ei crezuseră că fata lor era iremediabil pierdută, se împăcaseră, în sfârșit, cu gândul că Emily era așa cum era.

— Hei, Em, avem ceva pentru tine.

Beth îi oferi lui Emily un zâmbet liniștitor. Apoi fugi în bucătărie și se întoarse cu un cadou ambalat.

— Un cadou de Crăciun în avans. E de la Jake, Carolyn și de la mine.

Emily vârî degetul mare pe sub bandă și deschise pachetul. Conținea un set de DVD-uri cu *The L Word*¹. Pe copertă erau două femei care se sărutau.

Când ridică privirea, văzu că toți se uită la ea zâmbind nerăbdători, chiar și fratele ei care – Emily știa absolut sigur – nu stătuse de vorbă în viața lui, în cunoștință de cauză, cu un homosexual. Emily avea impresia că doamna Fields le ceruse tuturor copiilor săi să se arate fericiți în ce privește alegerile ei.

— O prietenă de-a mea de la școală urmărește serialul. Beth își dădu după ureche o șuviță blond-roșcată. Zice că e foarte bun. Dacă vrei, putem să-l urmărim împreună.

— Nu, spuse Emily repede, roșind stânjenită. Dar vă mulțumesc.

— Apropo, la biserică vine o fată pe care ar trebui s-o cunoști, spuse doamna Fields, oprindu-se din a descâlci două podoabe din bețe de înghețată. Conduce unul dintre grupurile de tineret. I-am vorbit despre tine. Are păr foarte scurt, adăugă ea, cu subînțeleș.

Pe Emily o distra că, după mama ei, fetele cu

¹ Serial TV (Cuvântul care începe cu L) (n.tr.).

păr scut erau *neapărat* lesbiene.

— Pare foarte amabilă, spuse ea, nevrând să pară nerecunoscătoare. Dar, brusc, toată treaba asta cu te-acceptăm-așa-cum-ești îi provocă o senzație de claustrofobie. Ăăă... mă întorc imediat, murmură ea, ieșind din cameră.

Își puse haina și se duse pe terasă. Soarele coborâse mult la orizont, bătând exact în ochii ei. Emily scoase un oftat lung, până când simți că rămâne fără aer în plămâni. Știa că ar trebui să fie fericită chiar în clipa asta. A., expeditorul mesajelor malefice care dăduse în vileag relația ei cu Maya, dispăruse. Ucigașul lui Ali, Ian Thomas, era după gratii. Ea ieșea din nou cu vechile ei prietene, Spencer, Aria și Hanna – după ultima lor ședință de terapie de grup, merseseră toate să joace bowling. Nu mai exista niciun pericol în Rosewood, nu mai amenința niciun necaz după colț, iar familia ei îi dădea voie să fie cine voia ea să fie.

Atunci de ce se simțea atât de... *pustie*? Poate că era o nebunie, dar chiar și după ce cadavrul lui Ali fusese găsit în groapa acoperită cu beton din spatele casei sale vechi, Emily se pomeni că tot mai spera ca prietena ei să fie undeva în viață, așteptând s-o găsească ea. O visase de-atâtea ori pe Ali și chiar putea să jure că o zărise în ziua când Ian fusese dus la poliție cu limuzina Lincoln. Și acum avea impresia că simte o prezență care zăbovea undeva în apropierea ei, un soi de stafie, ca și cum cineva

pe care îl știa dintotdeauna o urmărea dintr-un lan de porumb.

Emily aruncă un ochi pe fereastra din față .1 casei. Familia ei încă împodobea bradul, iar scena parcă era luată dintr-un tablou de Norman Rockwell. Era drăguț din partea lor că-i sprijineau alegerile sexuale, dar ultimul lucru la care se gândea ea acum era o relație.

După o ultimă privire în camera de zi, Emily își scoase bicicleta din garaj și porni pe stradă. Peste patru minute și treizeci și nouă de secunde – se cronometrase cu ani de zile în urmă – coti pe strada pe care locuise Ali.

Casa se contura amenințătoare acolo unde se înfunda strada, cu ferestrele întunecate. Pe bordură erau înghesuite lumânări aprinse, fotografii boțite, animale împăiate zdrențuite, căciulițe de Moș Crăciun și mici cadouri împachetate – ofrande pe Altarul lui Ali. În spatele casei era placa de beton sub care fusese găsită Ali. O bandă galbenă era trasă în jurul ei, iar deasupra deschizăturii din pământ se ridica o ceață stranie, transparentă. Te treceau fiori când te gândeați că Ian – cu care Emily și celelalte fete stătuseră de vorbă în seara de la sfârșitul clasei a șaptea, când dormiseră toate acasă la una din ele – se descotorosise de cadavrul lui Ali la numai câteva ore după aceea.

Emily pocni cu bicicleta pe gazon, se opri în apropiere de copacul uriaș din curtea din spate și privi îndelung rămășițele vechii căsuțe din

copac, abandonată printre crengile înalte. Acolo, sus, cu atâția ani în urmă, Ali îi spusese lui Emily că avea un iubit secret. Înainte ca Ali să apuce să-i spună că era vorba de Ian, Emily se aplecase în față și o sărutase.

Emily atinse scoarța copacului cu degetele, găsind locul în care zgâriase inițialele ei și ale lui Ali. Se simți scăldată de disperare ca de o ploaie caldă. O iubise pe Ali atât de mult! Se va mai simți vreodată așa?

O creangă trosni în stânga ei. Emily îngheță. O siluetă ieși dintre copaci.

—Hei! strigă Emily tremurând, gândindu-se la Ian.

Tatăl lui avea tot felul de cunoștințe și mari șanse să-l elibereze pe cauțiune – iar Ian probabil că va vrea să-i pedepsească pe cei care îl turnaseră la poliție. Dacă era aici chiar acum?

— Emily?

Aria Montgomery își făcu apariția. Amândouă se arătară la fel de surprinse să se întâlnească. Aria purta un palton mare cu glugă de blană, blugi mulați și cizme maronii îmblănite, care arătau ca două personaje Snuffleupagus²

— Salut! Inima lui Emily își încetini bătăile. Ce... ce faci aici?

Aria avea ochi mari, albaștri.

— Mai trec pe-aici câteodată. Dar mi-e prea

2 Animal care seamănă cu un mamut, personaj din emisiunile educative pentru copii difuzate de canalul de televiziune Sesame Street (n. red.).

frică să merg *acolo*, în spate.

Arătă spre dala de beton dezgropată. Emily o aprobă în tăcere, știind exact ce vrea să spună. Nici ea nu se uitase în groapă.

Stătură în liniște câteva clipe. Soarele se lăsa tot mai jos în spatele copacilor, colorând cerul într-un purpuriu straniu. Beculețele de Crăciun cu ceasuri automate pâlpâiau în ferestrele de vizavi.

Aria merse agale spre un bolovan din curtea lui Ali și se așeză pe el.

— E ciudat, știi? Că totul s-a... terminat. Parcă tot aștept să se mai întâmple ceva.

— Știu, murmură Emily.

— Vreau să zic, mă bucur că s-a terminat, zise Aria repede. Dar nu mi se pare adevărat, înțelegi?

Sigur că Emily înțelegea. Ali fusese dispărută ani de zile, fără să știe nimeni nimic despre ea. Iar A. – Mona Vanderwaal – îi jucase rolul cu atâta pricepere, încât, până când îi fusese descoperit cadavrul, crezuseră cu toatele că se întorsese Ali.

— Dar e adevărat totuși, spuse Emily încet, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt, în iarba rece și aspră.

Când îi ieșiră cuvintele din gură, îi veni să plângă. Oricât de mult o dorea pe Ali înapoi, nu putea face nimic pentru a schimba trecutul. Ali nu mai era. Sfârșit de poveste.

MISIUNE

ÎN ȚARA LUI MOȘ CRĂCIUN

Trei sferturi de oră mai târziu, Emily își parcă bicicleta în garaj și se întoarse în casă. Tocana de vită pregătită de doamna Fields pentru cină stătea pe aragaz, dar nu era nimeni în bucătărie care s-o mănânce.

Emily o găsi pe mama ei patrolând în sus și-n jos prin casă, cu părul lung până la umeri ieșit din coadă și cu ochii ei verzi privind sălbatic. Tatăl lui Emily se ținea după ea, masându-i umerii și spunându-i:

— E-n regulă. Calmează-te. Te rog.

— Ce se întâmplă? întrebă Emily cu voce pițigăiată.

Doamna Fields se opri în mijlocul covorașului rotund împletit.

— S-a întâmplat un lucru oribil.

Inima lui Emily începu să bată nebunește. Ieșise Ian din închisoare, până la urmă? Murise cineva?

— O, nu, șopti ea.

Doamna Fields se prăbuși pe canapea și-și prinse capul în palme.

— Bebelușul meu Isus a fost furat! Era un obiect de antichitate prețios.

Emily avu nevoie de câteva minute bune până

când cuvintele își făcură efectul asupra ei. Își aminti că mama ei scosese cu greutate un bebeluș Isus din pod de Ziua Recunoștinței, cuibărintu-l apoi pe bancheta din spate a mașinii și prezentându-l cu mândrie în decorul Nașterii de pe gazonul bisericii, în fiecare duminică de atunci încoace.

— Sunt atât de necăjită, continuă doamna Fields. Era o amintire de familie, pe care o aveam de la bunica ta!

Sună telefonul și doamna Fields se repezi să răspundă.

— Judith? rosti ea în receptor, sărind în picioare și plecând în cealaltă cameră.

Emily și tatăl ei schimbară o privire.

— Era Judith Meriwether, de la biserică, îi lămuri doamna Fields când reveni. Ea și alte câteva persoane dintre angajații bisericii bănuiesc cine l-a furat pe bebelușul Isus. Cred că e un grup de fete de liceu venite acasă în vacanță. Terorizează împrejurimile, furând podoabe și distrugând gazonul. Cică își zic Spiridușii Veseli.

Auzind numele, Emily nu reuși să-și rețină un zâmbet și doamna Fields îi aruncă o căutătură aspră.

— Nu-i de râs. Judith zice că-și zic așa pentru că fac pe spiridușii în Țara lui Moș Crăciun din mallul Devon Crest, în West Rosewood. Judith e secretara directorului de acolo și le-a auzit spunând niște lucruri care i-au atras atenția.

Doamna Fields se încruntă încă o dată. Nu-mi vine să cred că ele l-au furat pe bebelușul Isus. Probabil că l-au spart în bucăți!

— Nu te necăji, spuse domnul Fields, mângâindu-și soția pe spate.

— Îmi pare foarte rău, mamă, spuse Emily, așezându-se pe brațul canapelei. Pot să te ajut cu ceva?

Doamna Fields se șterse la ochi cu batista brodată pe care o avea întotdeauna la îndemână.

— Trebuie să punem capăt acestei blasfemii. Dar va trebui să se infiltreze cineva în grup și să le prindă pe fetele alea asupra faptului, ca să obținem dovada de care avem nevoie. Puse mâna pe brațul lui Emily. Țara lui Moș Crăciun din mallul Devon Crest caută un nou Moș Crăciun – celălalt a fost concediat pentru că se lega de fete. Doamna Fields ridică ușor din umeri. În orice caz, i-am spus lui Judith că tu ai putea fi noul Moș Crăciun. E metoda perfectă de a le spiona pe fetele alea.

— *Eu?* Spioană? izbucni Emily.

În niciun caz n-avea să facă pe Moș Crăciun. Intenționase să-și ia o slujbă în perioada vacanței, mai ales după ce tatăl ei amintise, în treacăt, că prima lui avea să fie mai mică anul ăsta, dar se gândise mai mult să împacheteze cadouri la Macy's sau să se angajeze vânzătoare la Frogland, magazinul specializat în articole de înot. Rolul lui Moș Crăciun era la fel de

provocator ca a-l juca pe Mickey Mouse la Disney World. Dacă o dădeai în bară, nenoroceai un copil pentru un an întreg. Ca să nu mai spună că rolul nici nu i se prea potrivea.

— Te rog, draga mea. Doamnei Fields îi tremura bărbia. Am mare nevoie de ajutorul tău.

— Dar nu am deloc experiență în ceea ce privește copiii, protestă Emily. Și nu cred că aș fi o spioană bună.

Doamna Fields se încruntă.

— Ai foarte multă experiență cu ei. I-ai supravegheat pe mulți când erai mai mică. Și mai ții minte când ai fost ghid în sălbăticie, în Tabăra Rosewood din Țara Fericirii?

De parcă *asta* ar fi contat. Emily și Ali se înscriseră să fie ghizi în sălbăticie în vara dintre clasa a șasea și a șaptea, mai ales pentru că Ali se îndrăgostise de instructorul de canoe. În prima oră, o fetiță făcuse pipi pe piciorul lui Emily, un băiat o mușcase și o ceată de țânci o împinsese într-un petic de iederă otrăvitoare. Colac peste pupăză, Ali descoperise că Nea Canoe avea o prietenă. O lăsaseră baltă după prânz și râseseră de povestea asta toată vara. De câte ori era indispusă una dintre ele, spunea: „Am o zi din aia de ghid în sălbăticie”.

— Și ai fi o spioană excelentă, continuă doamna Fields. Fetele astea, spiridușii, sunt cu doar câțiva ani mai mari decât tine și știu că poți să intri în gașca lor și să afli câte ceva despre ele.

— De ce nu poate să facă asta Carolyn?

Nările doamnei Fields începură să tremure.

— Pentru că ea are deja o slujbă pentru vacanță. E chelneriță la Applebee's.

Emily ar fi preferat să servească *fajita* sfârâind și margarita clienților beți.

— Dar Moș Crăciun e bărbat. N-o să fie nedumeriți copiii când o să-mi audă vocea? întrebă ea, făcând o ultimă încercare.

Tatăl lui Emily, care se așezase pe canapea, ridică din umeri.

— Îți îngroși vocea. I-ai face mamei o mare bucurie, Em.

Emily scrâșni din dinți. Așa se întâmpla întotdeauna: doamna Fields lua hotărâri în numele lui Emily, fără s-o întrebe mai întâi pe ea. Așa cum procedase și când presupusese că Emily va face parte din echipa de înot an după an. Sau când îi cumpărase blugi de la Gap, deși blugii Gap nu i se mai potriveau de ani de zile. Sau când făcuse rezervare la un restaurant cu tema Broadway de ziua ei, deși Emily ura restaurantul acela de la nouă ani. Uneori, chiar avea impresia că mama ei o *prefera* pe Emily cea de nouă ani – ascultătoare, dulce, incapabilă să gândească singură.

Atunci însă îi căzură ochii pe setul de DVD-uri cu *L Word* de pe consola cu electronice. Sub el stătea *În căutarea lui Nemo*, filmul de desene animate pe care doamna Fields i-l cumpărase când se întorsese din Iowa, în special pentru că

Ellen DeGeneres era vocea unuia din pești. Mama ei se împăcase, în sfârșit, cu toate. Dacă, refuzând-o acum, mama ei o va îndepărta din nou printr-o atitudine rece, interzicându-i să facă una, alta? Emily nu era sigură că ar fi suportat așa ceva.

— Bine, cedă ea. Măcar pot să mă prezint la interviu.

— Prostii! Doamna Fields flutură din mână. Deja ai primit slujba. Ești programată să începi mâine-dimineață. Sâmbăta e una dintre cele mai aglomerate zile în Țara lui Moș Crăciun, așa că nimerești la fix. Se ridică și-o luă în brațe. Mulțumesc foarte mult, draga mea. Știam că pot să contez pe tine.

Emily îi răspunse cu o îmbrățișare crispată, începând să răsucească idei în minte. Mai bine învăța să facă *ho, ho, ho!* — se părea că, până la urmă, avea să fie Moș Crăciun, fie că era pregătită, fie că nu.

3

MAI BINE FII ATENT,

MAI BINE NU PLÂNGE...

A doua zi, lui Emily îi trebuiră aproape douăzeci de minute ca să găsească loc de parcare la mallul Devon Crest, o pasăre phoenix din marmură și oțel, cu lifturi și magazine

universale scumpe, construită pe fosta piață de vechituri și terenul pentru distracții West Rosewood. Până reuși să strecoare furgoneta-mamut Volvo a mamei sale într-un spațiu aflat chiar în spatele unui garaj, se făcuse deja vremea prânzului, când trebuia să se prezinte la datorie, ca Moș Crăciun.

Alergă la ușile duble, ocoli un grup de femei care aveau cărucioare, fusese cât pe ce să se ciocnească de o femeie care împărțea mostre dintr-un produs antirid și, în sfârșit, zări Țara lui Moș Crăciun la capătul coridorului, un ansamblu de bastoane de zahăr uriașe, nămeți falși, o căsuță de turtă dulce și un tron auriu neocupat, deasupra căruia erau desenați Moș Crăciun, Doamna Crăciun și cei opt reni ai lor. Copiii făcuseră deja coadă, pe covorul cu modele din bastoane de zahăr. Cei mai mulți dintre ei plângeau isteric. De dimineață, când Emily își citise horoscopul în *Philadelphia Sentinel*, aflase că: „Astăzi fii pregătită pentru o situație stânjenitoare.” Pe bune?

În ciuda muzicii de Crăciun care răsuna la maximum, Emily auzi totuși un chicotit slab, amenințător. Se opri și întoarse brusc capul spre stânga, uitându-se la șuvoiul de cumpărători. O urmărea cineva?

— Emily?

O femeie înaltă, cu păr încărunțit, îmbrăcată într-o rochie roșie și purtând căciulă de Moș Crăciun, veni în grabă la ea. Emily o recunoscu

pe Judith Meriwether chiar și costumată – femeia citea întotdeauna un fragment din Biblie sau anunța că se face o colecție de conserve alimentare.

—*Tu ești!* șopti doamna Meriwether, luându-i mâinile într-ale ei. Avea palme reci ca gheața. Slavă *cerului* că ești aici! E foarte frumos din partea ta că faci asta pentru mama ta. Pentru noi *toți*.

Emily își strânse buzele, ca nu cumva să-i spună că nu avusese de ales.

Doamna Meriwether o trimise să se așeze în căsuța de turtă dulce și să completeze niște formulare pentru impozitare. După ce termină de scris adresa, Emily aruncă o privire pe fereastra în formă de diamant. Țara lui Moș Crăciun era strecurată între magazinul de confecții pentru tineret Aéropostale, unul de confecții pentru femei, BCBG, și două chioșcuri. Într-unul se vindeau huse de celulare și iPad-uri, în celălalt, un fel de apă îmbuteliată. **DESCOPERIȚI PUTEREA UIMITOARE A APEI AMINOSPA!** scria pe bannerul întins deasupra chioșcului. Un tip musculos, atrăgător, cu trăsături bine conturate, și o fată genul punk, cu păr negru ca smoala, stăteau pe intervalul principal, încercând să-i convingă pe trecători să ia mostre gratuite. Buzele roșii ale fetei exprimau deznădejdea, iar ea se agăța practic de orice persoană care trecea pe-acolo.

— Iată-ne! Doamna Meriwether năvăli în

căsuța de turtă dulce cu un costum de Moș Crăciun în brațe. Tocmai a fost adus de la curățătorie. L-a purtat și fostul nostru Moș Crăciun, dar el era mult mai bine clădit decât tine. Va trebui să te umflăm cu perne.

Ridică barba albă și crează în dreptul feței lui Emily. Îi aminti fetei de părul de mătase al păpușilor.

— Perfect! Nimeni nu-și va da seama că ești fată!

Emily își trase costumul peste haine. Când se uită în oglinda mică din spatele căsuței, văzu că seamănă cu... ei bine, cu Moș Crăciun.

— Acum hai să-ți explic regulile, spuse doamna Meriwether, după ce vârî perne pe sub jacheta lui Emily și pe sub pantalonii ei mulați. Încearcă să ții copiii în brațe cât mai puțin, dar întotdeauna fă de câteva ori *ho, ho, ho!* și lasă-i să-ți spună ce-și doresc de Crăciun. Ține-i strâns pentru fotografie – mulți vor vrea să se zbată în poala ta – și, dacă face vreunul pipi pe tine, râzi până-ți trece. Fostul nostru Moș Crăciun se înfură și asta i-a supărat pe mulți părinți. Femeia se strâmbă. *Pe lângă asta*, se lega de fete de treisprezece ani. Măcar *tu* nu vei face așa ceva.

Emily înaintă greoi cu cizmele negre, prea mari, spre ușa din turtă dulce, care avea un buton nesigur, ca o minge din jeleu, pe post de clanță.

— Unde sunt spiridușii pe care trebuie să-i

spionez?

Doamna Meriwether aruncă priviri furișe în stânga și-n dreapta.

— Încă nu au venit, șopti ea. Dar te rog să nu spui nimănui de misiunea ta. Tatăl lui Sophie e directorul mallului. Nu poate afla ce facem până nu avem dovada – nu-mi permit să fiu concediată. Doamna Ulster de la biserică jură că ele au furat din curte sania Moșului. Și una dintre vecinele mele s-a trezit acum câteva dimineți și și-a găsit omul de zăpadă gonflabil într-o poziție foarte... *compromițătoare* cu Ho-Ho-Homer Simpson-ul ei gonflabil.

Femeia se strâmbă încă o dată.

— O să fac tot ce pot, o asigură Emily.

Telefonul fetei scoase două bipuri. Avea un mesaj de la Spencer: *Vrei să vedem noul film cu Ryan Gosling?*

Aș vrea, dar lucrez, îi răspunse ea. Apoi deschise ușa de turtă dulce și ieși afară. Capetele tuturor copiilor se întoarseră spre ea.

— E Moșul! strigă unul dintre ei.

— Moșul, Moșul! țipară și ceilalți, țopăind.

Fata din capul cozii se năpusti asupra lui Emily înainte ca ea să apuce să se așeze.

— Bună, Moș Crăciun! urlă ea. Pe mine mă cheamă Fiona!

— Bună, Fiona! spuse Emily cu glas îngroșat. Se lăsă pe tron, iar fata i se urcă în poală. Avea cam cinci ani, părul blond strâns în două codițe și mirosea a Lucky Charms. Cc-ai vrea să

primești de Crăciun?

— O păpușă *Mica sirenă*, răspunse fata prompt.

Emily nu-și putu reține zâmbetul.

— *Mica sirenă* e unul dintre filmele mele preferate.

Fusese puțin îndrăgostită de Ariei. Fiona se luminează la față.

— *Serios?*

Parcă primise un dar special de la Moșul.

— Da. Ho, ho, ho!

Doamna Meriwether făcu o fotografie. Fiona o strânse tare în brațe pe Emily, gest care o umplu pe Emily de o bucurie neașteptată. Chiar era foarte drăguț. După ce micuța plecă țopăind, Emily evaluează coada. Un copil rezolvat. Încă nu știu câți stăteau la rând.

Următorul, un puști cam de șapte ani, voia un *Lego Războiul stelelor*. Fata de după el nu vru să scoată o vorbă, dar Emily o făcu să zâmbească pretinzând că-i scoate o bomboană cu mentă din ureche. După cincisprezece țânci, un bărbat în uniformă de polițist, cu ecuson pe care scria O'NEAL, își plantă fata în poala lui Emily. Micuța, pe nume Tina, recită o listă lungă de dorințe de Crăciun, de la cele mai diverse păpuși American Girl la o mașină cu motor pe care Emily o văzuse într-un catalog FAO Schwarz și care costa o mie cinci sute de dolari. Tatăl ei dădea din cap aprobator după fiecare cerere, spunând:

— O să-ți aducă Moșul și asta, scumpo. Și asta, și asta, și *asta*.

Emily vru să-i facă observație. Câte putea să cumpere dintr-un salariu de polițist? Tina sigur avea să fie dezamăgită în dimineața de Crăciun.

Unii puști plânseră, ștergându-și nasul de mâneca lui Emily. Un băiat mai tânăr decât ea cu numai câțiva ani, venit acolo cu frașiorii lui, voia să i se așeze și el în poală, dându-și probabil seama că era fată. Inevitabil, o fetiță făcu pipi pe Emily, de emoție. Mama ei o smulse imediat de-acolo, cerându-și mii de scuze.

— Nu face nimic, îi spuse Emily, amintindu-și de sfatul doamnei Meriwether.

Acoperi pata caldă de pe genunchi și încercă să nu-i fie greață.

— Ești mult mai drăguț decât ai fost zilele trecute, Moșule, remarcă fata care făcuse pipi, arătându-și gura fără un dinte în față. Ai fost rău cu mine atunci. Ai zis că sunt murdară.

— O, a fost doar o glumă, zise Emily repede. De fapt, cred că ești grozavă.

Când se mai liniștiră lucrurile, doamna Meriwether ieși din căsuța de turtă dulce și merse la Emily.

— Te descurci de minune, îi spuse. Mult mai bine decât fostul nostru Moș Crăciun.

— A fost distractiv, rosti Emily.

Nu mințea. Slujba presupunea să lucreze neîntrerupt, dar o amuza să audă ce-și doreau copiii de Crăciun. Și mai bine era când țipau

sau o luau în brațe, ca și când ea le-ar fi înfrumusețat ziua.

Dintr-odată, doamna Meriwether zări ceva la distanță și rămase cu gura căscată. Emily se întoarse și văzu patru fete venind agale spre Țara lui Moș Crăciun. Purtau pălării ascuțite, rochii verzi, șosete în dungi și pantofi cu vârful întors. Când trecură pe lângă tronul lui Moș Crăciun, Emily simți miros puternic de țigări și lichior de mentă.

Spiridușii. Dar în niciun caz nu arătau veseli.

— Fetelor, le strigă doamna Meriwether, fluturând din mână. Puteți veni o clipă?

Cel mai înalt spiriduș, care avea păr albastru strălucitor și era machiat strident, își dădu ochii peste cap și porni spre ea. Ceilalți îl urmau. Una dintre fete avea dreaduri și Inel în nas, alta, asiatică, șuvițe hippie și o expresie dură, iar cealaltă era mică, avea părul scurt și-și tatuase un bufon zâmbitor pe interiorul încheieturii. Aruncară priviri furișe spre Emily, ca și când nu le plăcea deloc ce vedeau.

— Fetelor, ea este noul nostru Moș Crăciun. Se numește Emily Fields.

Doamna Meriwether puse o mână pe brațul lui Emily. Fata cu păr albastru izbucni în râs.

— O *fată* pe post de Moș Crăciun?

— Se descurcă foarte bine, Cassie. Doamna Meriwether i se adresă lui Emily cu glas subțire: Emily, ea e Cassie Buckley. Iar ele sunt Lola Alvarez (era cea cu dreaduri), Sophie Chen (cu

șuvițe hippie) și Heather Murtaugh (cu bufonul tatuat). Te vor ajuta ori de câte ori ai nevoie de ceva.

Spiridușii chicotiră și-și dădură coate, ca și cum ar fi zis „da, sigur...”. Emily o privi din nou pe Cassie, cea cu părul albastru. Brusc, își dădu seama de ce îi părea atât de familiară: Cassie Buckley fusese în echipa de hochei pe iarbă de juniori de la Rosewood Day, cu Ali. Dar ce se *întâmplase* cu ea? Pe atunci, arăta ca toate fetele de pe teren: păr lung și blond, piele bronzată și o garderobă bogată de la J. Crew. Acum avea inele în buză și în pleoapă și se uita la Emily cu atâta ură, încât avu imediat impresia că făcuse ceva foarte, foarte rău.

— La ce te holbezi așa? se rățoi Cassie, observând privirea lui Emily.

Emily își lăsă brusc capul în jos.

— La nimic.

— Ai face *bine* să nu te mai holbezi, o amenință Lola.

Emily se uită în jur după doamna Meriwether, dar femeia dispăruse. Ar fi putut la fel de bine s-o lase pe Emily singură cu patru câini turbați scăpați din lesă.

— Și-ai face bine să ne lași în pace, Moșule, rosti Sophie cu glas dogit, de fumător.

— Da, noi avem treabă aici, mârâi Heather. Așa că nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala. Ai priceput?

— Am priceput, șopti Emily.

Spiridușii râseră cu voci răgușite, se luară de braț și plecară încrezători și relaxați, duhnind a alcool. Lui Emily i se făcu inima cât un purice. În ce se vârâse? N-avea cum să se infiltreze printre spiriduși. Față de misiunea de acum, să intre în gașca lui Ali din clasa a șasea fusese o joacă.

4

ȘI SPIRIDUȘII

AU SENTIMENTE

A doua zi, Emily stătea din nou pe tronul ei de Moș Crăciun, întâmpinând copiii cu ho, ho, houri groase. La jumătate de oră de la intrarea în schimb, auzi șoaptele:

— Āla sigur o să vomeze pe ea. A mâncat o găleată de carne de pui cât a stat la coadă.

— Ar trebui să-i zici fetei cu tricoul pe care scrie *Dora Exploratoarea* s-o tragă de barbă.

— *Eu* ar trebui să-i spun că nu există Moș Crăciun.

— Fetelor? se auzi vocea blândă a doamnei Meriwether din spatele aparatului foto. Poate una din voi să se ocupe de casă?

Cei patru spiriduși ieșiră din spatele unui om de zăpadă uriaș, îmbrânciră o mamă cu doi copii de la coadă, fără să catadicsească să spună „pardon”, și se proptiră pe casă. Un

bărbat cu doi copii, care tocmai o vizitaseră pe Emily, aștepta acolo. Bărbatul se retrase puțin când văzu spiridușii, trăgându-și copiii mai aproape de el.

— Vă costă 19,95 dolari, îl informă Cassie pe un ton lipsit de inflexiuni, uitându-se la comanda de fotografii a bărbatului.

— Sărbători fericite, spuse Heather cu glas suierător, pe care l-ar fi folosit și ca să transmită un mesaj legat de o răscumpărare.

— Pot să primesc fotografia lor în rama *aceea*?

Bărbatul arată cu degetul o ramă de argint montată pe peretele din spatele casei. Era un articol de colecție din Țara lui Moș Crăciun, o ediție limitată, care costa 79,95 dolari. Când doamna Meriwether se ocupa de încasări, îi îndemna întotdeauna pe oameni să-l cumpere.

Sophie se uită fix la ramă și se strâmbă.

— Uf, asta înseamnă că va trebui să vă găsim una în cutie, în spate.

— Zău că este urâtă dacă te uiți la ea de aproape, îi spuse Cassie bărbatului. Și nici nu e de argint. O să vi se înverzească degetele imediat ce puneți mâna pe ea.

— Și probabil că e făcută în China, adăugă Lola, făcând pe virtuoasa. De o fetiță dintr-un atelier, care primește un penny pe zi.

— Tati?

Cel mai mic dintre cei doi băieți se uită îngrijorat la tatăl lui, gata să plângă. Bărbatul se trase nervos de guler.

— Bine, atunci voi lua o ramă obișnuită.

Spiridușii mormăiră de parcă și asta era un efort prea mare. Cassie îi trecu apoi cartea de credit prin cititor, clincănind din clopoțelul pe care-l avea în vârful pălăriei.

Doamna Meriwether își înăbuși un oftat și merse în grabă la Emily.

— Ai avut cumva noroc? o întrebă în șoaptă.

Emily se holbă la ea. Trecuseră numai douăzeci și patru de ore, dar spiridușii nici măcar nu-i *vorbeau*. Râdeau de orice făcea – și nu cu amabilitate.

— Mă străduiesc, răspunse ea.

După ce încasară banii bărbatului, vârându-i rama într-o pungă și aproape gonindu-l, spiridușii se prăbușiră cu toții pe canapeaua de pluș, cu desene cu reni, de lângă casa de turtă dulce, de parcă ar fi lucrat douăzeci și patru de ore la urgențe.

Cred că e vremea să mergem la Starbucks, anunță Cassie, cu respirația tăiată. Nu știu cum vă simțiți voi, dar mie îmi explodează capul de atâta muzică de Crăciun.

— De acord, spuse Lola.

Cele patru fete își luară poșetele din spatele unui podium în formă de om de zăpadă ieșiră pe poarta gardului alb, de uluci.

— Stați, fetelor, protestă Emily, urându-și vocea plângăcioasă, mai avem clienți.

Arată spre coada lungă de copii care așteptau să stea de vorbă cu Moș Crăciun.

Lola aruncă o privire goală spre clienți, ca și când de-abia atunci i-ar fi observat. Heather și Sophie își văzură de drum.

— Păi, asta e, spuse Cassie, agățându-se de coatele celorlalte fete și trăgându-le spre magazinul firmei Saks.

— De ce nu-i încasezi *tu*, Moșule? strigă Heather peste umăr. Doamnei Meriwether i-ar plăcea la *nebunie*.

— Moș Crăciun și Doamna Crăciun stând într-un copac! cântă Cassie cu voce subțire.

Izbucniră în răs și o șterseră topăind, oprindu-se numai cât să doboare sticla gonflabilă uriașă de băutură cu vitamine Aminospa din fața chioșcului aflat în centrul spațiului de trecere.

Emily își împinse pumnul în tronul lui Moș Crăciun, sperând să le cadă în cap spiridușilor una dintre foliile mari care atârnavă de tavanul mallului. Cum avea ea să devină prietenă cu fetele astea? Ce-ar face Ali într-o asemenea situație? Ar juca după cum cântă ele? S-ar face de neînlocuit? Nu, Ali nu ar fi *ajuns* în situația asta.

Oftând din adâncul sufletului, le făcu semn copiilor de la coadă să vină mai în față. Un băiețel și o fetiță i se urcară în poală și o priviră cu o expresie de nerăbdare.

— Ce-ați vrea voi să primiți de Crăciun? îi întrebă Emily, încercând să pară veselă.

— Vreau să văd spectacolul cu pantera de

argint din Atlantic City, ciripi băiatul. Se zice că e grozav, grozav.

— Iar eu vreau să merg în Atlantic City la locurile de noroc, adăugă fata, pronunțând dintr-o suflare numele orașului: „LantiCity”.

— Cred că ești cam tânără pentru jocuri de noroc, spuse Emily, uitându-se cu subînțeleș la mama fetei, care, indiferentă, tasta ceva pe iPhone.

Gura fetei se strâmbă într-un U cu susu-n jos.

— Nu sunt prea mică! Mama zice că pot să mă joc la automate!

Coadă se micșoră încet și spiridușii se întoarseră de la Starbucks. Nu că ar fi muncit ceva. Heather își vârî în urechi niște căști Bose și mănă două bastoane de zahăr din coșul de răchită de pe tejgheaua de lângă casă. Sophie pălăvrăgi cu unul din muncitorii de la Aéropostale. Lola se furișă într-un colț al căsuței de turtă dulce ca să răspundă la telefon.

— Deci o să lipsești patru zile? o întrebă ea pe persoana care o sunase. Nu, mamă, am zis că e *în regulă*. Numai că am impresia că nu merge bine ceva la mașină și... Nu-și încheie propoziția. Nu, înțeleg. Rocco are nevoie de tine. Am priceput.

Apăsă furioasă pe o tastă ca să termine convorbirea, suspinând încet. Când se răsuci și văzu că Emily se uită lung la ea, își miji ochii amenințător. Emily hotărî că nu era momentul

potrivit s-o întrebe dacă era totul în regulă.

Singura fată care nu se întorsese de la Starbucks era Cassie. Emily o urmărise cu atenție pe șefa spiridușilor, încercând să-și dea seama cum se putuse transforma Cassie dintr-o fată ultrapopulară și ca scoasă din cutie de la Rosewood în cineva care arăta ca și când tocmai scăpase de la casa de corecție. Pentru prima dată, își dori ca aceasta s-o recunoască după pozele din ziare publicate după dispariția lui Ali sau arestarea lui Ian. Dacă ar fi știut cine era, s-ar fi putut împrieteni cu ea.

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Emily, doamna Meriwether ieși din căsuța de turtă dulce și-și plimbă supărată privirea prin Țara lui Moș Crăciun.

— Unde-i Cassie?

Heather își scoase o cască din ureche.

— În pauză.

Gura doamnei Meriwether deveni o linie subțire, întinsă.

— A plecat în pauză acum o oră.

— Uitați că vine.

Emily arătă spre coridor. Cassie se întorcea în Țara lui Moș Crăciun în pas de plimbare, cu o cană Starbucks în mână.

Doamna Meriwether merse țintă la ea.

— Nu e permis să-ți iei pauză o oră.

Cassie zâmbi strâmb, disprețuitor.

— Îmi pare rău. Am fost ocupată.

— Ai fost ocupată?

Doamna Meriwether își puse mâinile în solduri, părând gata să explodeze.

— Da, ocupată.

Cassie își aranjă poșeta pe umăr, uitându-se urât la ea. Mai aveau puțin și începeau un spectacol de proporții.

— Stați puțin.

Emily sări de pe tronul lui Moș Crăciun și merse greoi spre doamna Meriwether și Cassie, ținându-și perna pe burtă, ca să nu-i alunece în pantaloni.

— Ăăă, doamnă Meriwether, eu sunt de vină că și-a luat Cassie o pauză atât de lungă. Am rugat-o să-mi caute o căciulă de Moș Crăciun. A mea mă gădilă foarte, foarte tare.

Se scărpină în cap ca să fie convingătoare, neîndrăznind s-o privească pe Cassie în ochi. Sigur că era o minciună, dar doamna Meriwether trebuia să-și păstreze slujba, iar Emily să exploateze partea bună a spiriduşilor. Fruntea doamnei Meriwether se încreți.

— E-adevărat, Cassie?

— Ăăă... da, recunosc cea întrebată. Am răscolit tot mallul, dar n-am găsit nicio căciulă. Îmi pare rău, Moșule.

— Nu-i nimic, zise repede Emily. Mă descurc eu.

Ochii doamnei Meriwether fugeau de la Emily la Cassie, ca și când nu le-ar fi crezut pe niciuna.

— Înapoi la treabă, mormăi ea, întorcându-le

spatele și pornind cu pași grei spre căsuța de turtă dulce.

Cassie se uită în jos, la Emily.

— Mulțumesc, Moș Crăciun.

— N-ai pentru ce, spuse Emily.

— Știi... Cassie își trecu limba peste dinți. Diseară dau o petrecere acasă la mine. Poate vrei să vii și tu.

Emily clipi des.

— Ă, da, sigur. Ar fi grozav.

— Poftim? Heather își trase căștile din urechi și-i dădu un ghiont zdravăn lui Cassie. De ce-o...

— Ține-ți *gura!* Cassie o înghionti și ea, apoi se întoarse din nou către Emily. Stau pe strada Emerson, în Old Hollis. O să știi care-i casa după mașinile din fața ei.

— Excelent! Emily se strădui să pară nonșalantă. Ne vedem acolo.

Cassie se îndreptă spre partea din spate a Țării lui Moș Crăciun. Ceilalți spiriduși o urmară șușotind între ei. Emily se urcă la loc pe tron, amețită și buimacă, dar și emoționată. Era sinceră Cassie? Dacă era un fel de înscenare? Privi lung mulțimea care mișuna prin mall. *Dacă în următorul minut văd pe cineva cu o sacoșă de la Neiman Marcus, totul o să se termine cu bine, făcu ea pariu cu ea însăși.*

Peste nici cinci secunde, trecu o femeie tanțoșă nu cu o sacoșă de la Neiman Marcus, ci cu *trei*. Dacă nici asta nu era semn bun, atunci

Emily nu știa ce era.

5

ORICE SPION BUN

ARE NEVOIE

DE UN PLAN

În aceeași seară, când Emily se întoarse acasă din Țara lui Moș Crăciun, se trânti pe canapeaua din camera de zi ținând în poală un jurnal vechi, legat în pânză. Ali obișnuia să țină un jurnal și, cum Emily vrusese să facă totul exact ca ea, începuse unul în gimnaziu. Aflase numai de puțină vreme că Mona Vanderwaal recuperase vechiul jurnal al lui Ali dintr-o grămadă de gunoaie de lângă bordură, aruncate de familia Mayei din dormitorul lui Ali. Mona se folosise de informațiile din acel jurnal – inclusiv de cele mai mari secrete ale lui Emily și ale vechilor ei prietene – ca să devină A.

În lumina pâlpâitoare a pomului de Crăciun, acum decorat complet, Emily răsfoi paginile subțiri ale caietului. La început, însemnările ei fuseseră simple relatări ale lucrurilor pe care ea și noile ei prietene le făceau împreună: excursii la casa de vacanță a lui Ali din Pocono, manichiura la mallul King James, nopțile

dormite la Ali, momentul în care Ali o provocase pe Aria să-i facă o farsă telefonică lui Noel Kahn, băiatul de care era îndrăgostită pe-atunci. În timp ce Aria vorbea cu el la telefon, înainte ca Aria să închidă, Ali izbucnise: „Te iubește!”

În luna aprilie a aceluiași an, tonul însemnărilor începuse să se schimbe. Avusese loc *Chestia cu Jenna* și toate se speriaseră și se îngrijoraseră de moarte. Emily nu vorbea în mod direct despre incident în jurnal – se temea să nu i-l citească mama ei –, dar arborase o mină atât de tristă după ziua în care se petrecuseră evenimentele! Iar multe dintre însemnările ulterioare aveau un ton disperat și frenetic.

În următorul an de școală, lucrurile o luaseră razna și mai și. *Ali a obținut un loc în echipa de hochei pe iarbă de juniori, deși e numai în clasa a șaptea*, scrisese Emily într-o zi de sfârșit de august. *Vorbea despre petrecerea echipei la care a fost azi și zicea ce grozave erau fetele mai mari*. Atunci Emily nu desenase o mutră tristă, dar își aminti exact ce simțise: Ali avea să-și dea seama în curând că ea nu mai era o tipă nemaipomenită și o să se îndepărteze de ea. Timpul petrecut cu Ali îi păruse întotdeauna de împrumut și nesigur, iar într-un ungher al minții ei, Emily se aștepta ca visul să se prăbușească.

Peste câteva zile, notase în jurnal că mersese cu Ali la o petrecere a echipei de hochei, la care Emily o cunoscuse pe nimeni alta decât Cassie

Buckley. *Cassie vorbea despre cât de bună era vodca în care punea Red Bull, scrisese Emily. Când am întrebat-o dacă pot să gust și eu din ea, Cassie m-a ignorat, iar Ali mi-a zis ceva de genul: „Nu, Em, nu cred că vodca aromată cu Red Bull e de nasul tău.” Ea și Cassie au râs de parcă ar fi zis cel mai caraghios lucru din lume.*

Emily își amintea și acum petrecerea, de parcă ar fi fost ieri. Cassie apăruse în ușa cu șuvițele blonde din față împletite și prinse la spate cu o agrafă; peste numai câteva zile, Ali apăruse cu părul legat în același fel, apoi toate fetele din clasa ei începuseră s-o imite. Odată intrate în casă, Cassie le pregătise cu pricepere băuturile, ca un adult. Își aruncase apoi brațul pe după umerii lui Ali și o invitase la o petrecere „secretă” la etaj, arătând clar că Emily nu putea veni. Emily se plimbase o vreme printre ceilalți invitați, dar nimeni nu vorbise cu ea. Se furișase afară pe ușa, reținându-și lacrimile până când ajunsese pe la jumătatea străzii.

Închise jurnalul, își luă laptopul în poală și tastă numele lui Cassie Buckley pe Facebook. Apăru imediat profilul unei fete cu păr vopsit în culori aprinse și cu piercing-uri. Emily derulă pozele; Cassie nu zâmbea în niciuna. Și nu inclusese nicio poză din zilele ei de elevă blondă, când juca hochei. De ce trecuse printr-o asemenea transformare radicală? Dacă Ali ar mai fi trăit și ele două ar fi rămas prietene, oare s-ar fi transformat și ea?

— Cine-i aia?

Emily tresări. Carolyn stătea în prag, cu un coș cu rufe în brațe.

— Ăăă... nimeni.

Carolyn lăsă coșul pe canapea și studie ecranul.

— E fata cea nouă pe care ai pus ochii?

Cuvintele sunară forțat ieșind din gura lui Carolyn. Emily se întrebă ce credea ea cu adevărat despre înclinațiile ei sexuale – nu era genul care să le accepte cu ușurință.

— Emily are o nouă prietenă? întrebă Beth, intrând în cameră cu un bol de pop-corn făcut la microunde.

— Poate. Carolyn împături un tricou al echipei de înot Rosewood Day și-l așeză pe scaun. Arată-i, Em.

— S-o văd și eu, s-o văd și eu!

Beth se trânti lângă Emily și înclină laptopul în direcția ei. Când văzu fotografia lui Cassie, se încruntă.

— Uau! Pare cam *dură*.

— Nu e decât o fată care lucrează în Țara lui Moș Crăciun cu mine, protestă Emily, bănuind că mama sa le povestise surorilor despre misiunea ei. Și în *niciun* caz nu e prietena mea.

— Dar de *ea* ce zici? E *chiar* drăguță.

Beth dădu clic pe un alt profil. Era slăbuța și băiețoasa Heather din Țara lui Moș Crăciun. La secțiunea de informații despre ea, scria că-i plac South Street din Philadelphia, Ken Kesey și

grupul lui de farsori nebunatici, dar și *Cartea de rețete a anarhistului*.

— Ce faceți, fetelor?

Când intră în cameră, Jake luă un pumn de pop-corn din bol.

— Încercăm să-i găsim o prietenă nouă lui Emily.

Beth dădu clic pe profilul unei fete pe nume Polly, pe care Emily nu o recunoscuse.

— Sunt trăsnet gagicile? Lui Jake începuseră să-i sclipească ochii. Vă ajut și eu.

— Voi, *băieții!*

Emily îi smulse laptopul lui Beth și trânti capacul. Avu dintr-odată impresia că surorile și fratele ei transformau povestea asta într-un proiect dedicat unui animal de casă. Îi amintea de perioada din copilărie când ei hotărâseră că era jumătate fată, jumătate pisică, pentru că era mică, scundă și agilă. Îi ziceau *Felina*, ca și când ar fi fost un super-erou mutant. Făceau cu ea ședințe ca să devină mai pisică, o strecurau pe sub garduri, o înghesuiau prin dulapuri și o obligau să meargă pe o bârnă care se întindea peste o băltoacă de pe stradă. Emily îi suportase pentru că îi plăcea să fie în centrul atenției – era greu să fii cea mai mică și să fii ignorată mereu. Abia când fratele și surorile ei începuseră să vorbească despre cum o vor lăsa pe Emily să sară de pe acoperiș ca să vadă dacă aterizează în picioare, Doamna Fields prinsese de veste și pusese capăt întregii povești.

— Nu vreau o prietenă, spuse Emily.

— Ba sigur că vrei, o tachină Beth.

Emily scoase un geamăt, se ridică și se duse năvală în bucătărie, unde mama ei stătea la aragaz și amesteca într-o oală cu paste, ținând-o cu o mănușă pe care era desenat un pui. Când o văzu pe Emily, lăsă lingura în oală și se așeză iute la masă.

— Cum a mers azi? o întrebă cu voce joasă, emoționată.

— Păi, nu prea rău. Emily își trecu mâna prin păr. M-au invitat la o petrecere.

Doamna Fields chițai emoționată, de parcă Emily tocmai anunțase că primise o bursă la Harvard.

— E minunați Te duci, nu-i așa?

Câtă ironie! De obicei, Emily trebuia s-o implore pe mama ei s-o lase la petreceri.

— Nu te deranjează că e duminică seara și a doua zi trebuie să merg la școală? o întrebă.

— Poți să mergi mai târziu la școală, dacă vrei, îi răspunse doamna Fields.

Emily mai că-și înghiți guma de mestecat. Cine era femeia asta și ce se-ntâmplase cu mama ei superseveră?

Doamna Fields începu să numere pe degete lucrurile pe care Emily le avea de făcut.

— Asigură-te că-mi spui tot ce vorbesc, inclusiv ce farsă pun la cale în viitor. Și mai bine, încearcă să le înregistrezi cu telefonul, dacă poți. Sau scrie, ca să nu uiți. Și nu bea.

Mișcă prevenitor din deget către Emily.

— Am priceput.

Sună ceasul de bucătărie și doamna Fields se ridică din nou.

— Mai bine du-te sus și gândește-te cu ce te îmbraci. O rog pe Beth să pună masa în locul tău. Hai, du-te!

O împinse afară din bucătărie. Emily urcă scările cu pași iuți și mărunți, intră în dormitorul ei și deschise dulapul. Tricouri Old Navy aproape identice, cu mânecă lungă, blugi prespălați și pulovere tricotate, cu model, toate atârnate în dezordine. Ce se purta la o petrecere cu spiriduși răutăcioși? Scoase o pereche de blugi negri strâmți și o bluză neagră cu umerii lăsați pe care o cumpăraseră cu Maya, dintr-un capriciu de moment.

Atunci îi atrase atenția un pâlپâit din fereastră. Fugi la geam și se uită cu atenție afară, cu ochii mijiiți. Ceva se mișca în lanul de porumb. Era o persoană, fără îndoială. A surprins cumva o *șuviță blondă*?

Emily își apăsă nasul și gura atât de tare pe sticlă, că aceasta se aburi imediat. O șterse, dar, când se uită din nou, silueta dispăruse.

NEDANSATĂ

Câteva ore mai târziu, Emily urca scările unei case albe impresionante, în stil victorian, de pe strada Emerson, în Old Hollis, cartierul pretențios aflat în apropierea liceului Hollis. Era singura casă din cartier din care se auzea muzica urlând, cu toate ferestrele luminate și mașini parcate pe iarbă, așa că Emily bănuia că acolo stătea Cassie. Doi puști făceau pe îngerii beți printre fulgii ușori. Toți păreau să se cunoască între ei, iar Emily se simțea deja o intrusă. O rugase pe Aria s-o însoțească, dar ea trebuia să-și ajute tatăl să cumpere ghirlande, lemne sau alte chestii speciale pentru iarnă.

Ușa din față era bine închisă. Emily nu știa ce să facă – să bată sau să intre direct – când ușa se deschise brusc și o fată cu o rochie foarte scurtă și cizme până la coapse, însoțită de un tip cu barbă de Moș Crăciun și purtând un tricou pe care scria HOLLIS BEER CRAWL, năvăli pe verandă, chicotind amândoi. Ținură ușa deschisă pentru Emily, iar ea se furișă înăuntru.

Mirosul stătut de bere o asaltă imediat. Petrecăreții se înghesuiau în camere, vorbind tare. Un brăduț decorat cu becuțe albe se rotea încet pe un suport de plastic. Muzica urla dintr-o combină de ultimă oră, iar televizorul cu ecran plat era dat pe un canal de comedii. Nu că

le-ar fi urmărit cineva. O pisicuță cenușie se cocoșase pe scări, lingându-și labele. Când o fată veni în fugă de la etajul al doilea, vărsându-și berea din cană, mâța o scuipă și-o șterse de acolo urgent.

Emily nu cunoștea pe absolut nimeni, nici măcar vag. Traversă camera de zi și ajunse într-o sufragerie cu o masă mare pe care se aflau băuturi alcoolice din belșug, apoi intră în bucătăria în care erau un frigider din inox și oale și tigăi scumpe, atârinate de un suport deasupra insulei. Pe frigider era o hârtiuță galben fosforescent, pe care scria *Cassie e o bestie afurisită!* În coșul atârnat deasupra cuptorului erau niște banane negre, iar în chiuvetă trona un munte de vase. Emily se întrebă dacă nu cumva Cassie se ocupa singură de casă cât părinții ei erau plecați în concediu.

Când se uită pe geam și-i căzură ochii pe clopotnița din Hollis, făcu imediat o conexiune în minte. Petrecerea echipei de hochei la care fusese cu Ali cu niște ani în urmă se ținuse în aceeași casă. Cassie turnase în Ali vodcă amestecată cu Red Bull și o ignorase pe Emily cu desăvârșire chiar acolo, în sufrageria din spatele ei.

— Hait! se auzi o voce în spatele ei.

Se răsuci tocmai când un tip solid, într-un tricou pe care era desenat un penis, vărsă jumătate din bere pe brațul ei.

— Hei! țipă Emily, dându-se înapoi.

Mâneca ei era udă de-a binelea.

— Scuze, rosti el, râgâind în același timp, apoi dispăru.

Cineva mări volumul muzicii și piesa hip-hop se auzi și mai tare; pe Emily începu s-o doară capul. După ce se șterse cu un prosop pe mânecă, se refugie înapoi în sufrageria care nu era la fel de ticsită de lume. Un tip stătea lângă o masă și turna vodcă într-un pahar de plastic. Ridică ochii spre Emily.

— Ce bei? Cassie m-a pus pe mine barman, ca să nu monopolizeze cineva băutura.

— O, păi... niște suc de portocale.

Emily arătă spre prima băutură nealcoolică pe care o văzu, cu gândul la sfatul mamei sale de a nu bea. Un scurt rânjet disprețuitor apăru pe fața tipului.

— N-am de gând să te taxeze.

— Nu, serios, sucul de portocale e foarte bun, insistă Emily, simțindu-se cea mai pudică fată din univers.

Luă cana roșie de la el – măcar acum avea o ocupație pentru mâini – și se plimbă prin mulțime, căutând-o pe Cassie și ceilalți spiriduși. Privirile petrecăreților treceau pe lângă ea nepăsătoare, ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

La un moment dat, mulțimea se împărți în două și Emily zări patru siluete întinse pe șezlonguri de plastic lângă radiatorul din camera din față. Una era Cassie, îmbrăcată într-

o fustă de piele și un tricou mulat, cu pete de culoare și tăiat sub bust. Își decolorase părul albastru până când aproape că-l albise, dar nuanța nu semăna nici pe departe cu cea din zilele când juca hochei. Heather, Sophie și Lola, toate în ținute la fel de sumare, șușoteau și-și dădeau aere.

Emily își făcu loc prin mulțime și porni spre ele. Când nu o mai despărțeau de ele decât câteva persoane, un tip înalt se aplecă deasupra lui Cassie, zâmbind misterios.

— Am auzit că ați dat orașul peste cap. E adevărat?

Cassie îi zâmbi cu subînțeles.

— Păi, nu asta fac spiridușii?

— Asta-i numai treaba noastră, voi trebuie să vă puneți întrebări, adăugă Heather.

— Sunteți totale, zise tipul, ciocnindu-și amical pumnul strâns de al Lolei.

În clipa aceea, Cassie ridică ochii și se uită țintă la Emily. Aceasta simți un nod în stomac și se clătină, dar Cassie pur și simplu părea că se uită prin ea. Lola privi și ea în direcția lui Emily, dar cu aceeași expresie goală, neprimitoare.

Emily se retrase. Un chicotit pițigăiat pluti în aer. Știu că îi era adresat ei.

Bău suc de portocale, prefăcându-se că era alcool. Așadar, totul *era* doar o farsă de amploare. Spiridușii voiau să-i arate limpede că era o ratată perfectă. Se refugie în baia goală de pe coridor, simțind că-i curg lacrimi pe obraji.

După ce mișcă butonul ușii ca să se asigure că ușa era încuiată, se trânti pe marginea căzii și-și luă capul în mâini. Apropo de déjà-vu – în aceeași baie se încuiase și la petrecerea dintr-a șaptea, nu la mult timp după ce Ali plecase la etaj cu Cassie. Durerea de atunci o apăsa și acum, la fel de grea. Se simțea ca și când Ali îi dăduse papucii și, într-un fel, așa și fusese.

Se ridică în picioare, pași ușor până la oglindă și-și privi fix imaginea reflectată.

– Treci odată peste chestia asta, se adresă ea oglinzii. Nu mai ești în clasa a șaptea. Ești mai puternică decât erai cândva.

Se stropi cu apă rece pe față și reveni în bucătărie. Mulțimea nu se rărise, dar își făcu loc cu coatele printre puști până când ajunse față în față cu spiridușii. O bătu pe Cassie pe umăr. Cassie o privi cu ochii mijiiți, cu buzele strânse batjocoritor.

– Mulțumesc că m-ai invitat, îi spuse Emily, sarcastică. M-am distrat de minune.

Cassie se uită la ea pe sub bretonul aproape alb.

– Da' tu cine naiba ești?

Emily ar fi vrut să scoată un geamăt.

– Știi *bine* cine sunt. Emily.

– Emily? Cassie își plimbă privirea de la Heather la Sophie, apoi la Lola, care acum o studiau și ele, curioase. Vă sună cunoscut, fetelor?

– *Eun*-am invitat nicio Emily, spuse Lola,

puțin neclar.

— Nici eu, ciripiră Sophie și Heather.

Cassie își dădu ochii peste cap.

— Te-a invitat fratele meu? I-am spus că avem deja prea mulți invitați.

— *Tu m-ai invitat!* exclamă Emily. Sunt Emily Fields! *Moș Crăciun!*

Parcă s-ar fi aprins un beculeț în capul lui Cassie. Zâmbi.

— Moș Crăciun? Nu te-am recunoscut fără barbă! Fetelor, e *Moșul!*

— Moșule! urlă Heather. Care-i treaba?

— Salutare, Moșule, zise și Sophie.

— Ar fi trebuit să porți căciulița. Lola părea enervată. De unde să visăm că ești tu?

— Stați puțin!

Cassie se ridică repede și dispăru într-o cameră din spate. Peste câteva minute, apăru cu un șezlong și-l trânti lângă al ei.

— Poftim, Moș Crăciun. Stai cu noi. Ce vrei să bei?

Emily clipi spre șezlongul gol, apoi se uită lung la cele două degete de suc de portocale rămase în paharul ei.

— *Ăăă...* ce-ai zice de vodcă amestecată cu Red Bull?

— Excelentă alegere! zise Cassie făcându-i cu ochiul. A fost băutura mea preferată.

Știu, vru să-i spună Emily. Se așeză pe șezlong, simțindu-se brusc excelent. Așa, din senin, petrecerea devenise mult, mult mai

interesantă.

7

GAȘCA DE TIPE TRĂSNET

— Mai vrea cineva vodcă?

Cassie ridică o sticlă de Absolut și-o flutură în aer. Lichidul se clătină în sticlă.

— Eu, eu!

Lola ridică mâna, urmată de Heather și Sophie. În loc să le umple lor paharele, Cassie merse glonț la Emily și-i turnă trei porții zdravene în ceașcă.

— Nici nu te-am văzut să bei, Moșule!

Trecuse aproximativ o oră și, cu toate că petrecerea era în toi în casa lui Cassie, spiridușii făcuseră împreună cu Emily un grup VIP în curtea din spate, unde era o terasă mare, luminată de lămpi cu infraroșii care să alunge frigul. Era liniște acolo; stelele de pe cerul negru semănau cu un candelabru, iar lămpile le încălzeau plăcut pielea.

Spiridușii vorbeau despre chefurile monstruoase de la liceu la care participaseră și ele, despre cât de jalnic era mallul Devon Crest și despre fostul Moș Crăciun din Țara lui Moș Crăciun, care se numea Fletcher și care cică încercase să-i sărute pe toți patru spiridușii în aceeași zi.

— Individul murea să pipăie o gagică, gemu Cassie, cu mâna la ochi. Nici nu-i păsa cine era.

— O mai ții minte pe bruneta aia fițoasă care i-a căzut în plasă? Lola râse cu dispreț. Sunt convinsă că s-au furișat pe undeva numai ei doi.

— Da, sigur, pufni Cassie. Nu s-ar fi dus cu el. Nici ea nu era atât de proastă.

— Obraznic Moșul, nu? chicoti Lola, atingându-o pe Emily cu piciorul.

Emily o aprobă în tăcere.

— Apropo de tipi libidinoși. Cassie se sprijini de balustradă. Nu pot să cred ce nemernic e Colin în seara asta! Nu mi-a adresat un cuvânt, nici măcar „mulțumesc că m-ai invitat la petrecere”. Crezi că ar trebui să încerc să-i vorbesc sau e mai bine să-l las pur și simplu în pace?

— Uită-l!

Heather flutură din mână ca și când l-ar fi alungat.

— Suntem în aceeași situație. Lola se prăbuși în scaun. L-am văzut pe Brian dispărând pe scări cu Chelsea. Cred că ăsta e felul lui de a-mi spune că totul s-a terminat între noi.

— Măcar nu ți-a dat papucii public, pe Facebook. Sophie își aprinse o țigară. N-o să-l iert niciodată pe James pentru asta.

— Așa-ți trebuie, dacă ieși cu tipi de la Yale. Cassie plescăi din limbă. N-ar trebui să ieși niciodată cu cineva din același cămin.

Emily se uită lung la Sophie.

— Ești la Yale?

Sophie ridică din umeri.

— Da, dar probabil că nu pentru multă vreme.

Cassie râse în bătaie de joc.

— Of, te rog. Sophie a fost șefă de promoție la Prichard. Probabil că încă-și face temele în seara zilei în care le-a primit. Și lucrează și în plus.

—Noo! Sophie scutură din cap, fluturându-și cozile. M-am prostit de-a binelea.

— Bine, bine, tăticul tău îți face temele, se corectă Cassie.

— Tot ai de gând să te faci doctor, așa cum vrea tati? o tachină Heather.

Sophie suflă un inel de fum.

— Am luat note mici semestrul ăsta. Cred că n-o să intru în programul pregătitor pentru medicină, dacă o țin tot așa. Părinții mei o să mă omoare când o să afle.

Vorbea ferm, dar când întoarse capul, pe chip îi apărură o expresie înspăimântată.

Heather probabil că-i sesizase frica, pentru că hohoti cu răutate și spuse:

— Biata Sophie, câtă presiune ai îndurat! Era clar că o să cedezi la un moment dat.

Sophie se răsuci în scaun și lovi cu palma în brațul scaunului.

— Măcar părinții mei observă când o iau pe ulei. Taică-tău cu cine-și face veacul în ultima vreme? Cu vreo mătă de la Pussycat Dolls³?

³Trapă feminină de dans din America (Păpușile-pisicuțe) (n.tr.).

Lui Cassie îi scăpă un hohot sonor. Heather se scărpină supărată în cap, prin părul ei scurt, de drăcușor din basme.

— Ha, ha, ha, rosti ea cu voce scăzută, dintr-odată sobră.

— Tatăl tău le cunoaște pe fetele de la Pussycat Dolls? întrebă Emily, mai mult ca să calmeze spiritele.

Spiridușii își îndreptară atenția spre ea, ca și când ar fi uitat că e acolo.

— De fapt, nu, răspunse ea arțăgoasă. Dar este producător muzical și cunoaște mulți cântăreți.

— Îi cunoaște... *îndeaproape*, preciză Lola cu subînțeles. A adus-o pe una clasată pe locul al doilea la *American Idol*⁴

— La petrecerea de absolvire a lui Heather și n-a mai coborât de pe ea. Ar fi trebuit să vezi ce față făcea Heather!

Heather lovi cu piciorul în scaun.

— De ce nu strigi în gura mare? De parcă viața ta e perfectă. Ce mai face fratele tău? În ce instituție de reabilitare s-a mai internat în ultima vreme?

Lola păli. Nu veni cu amănunte, însă Emily își aminti de numele Rocco din conversația telefonică de mai devreme a Lolei, în spatele căsuței de turtă dulce.

Se făcu liniște în grup. Sophie pufăia din

⁴Spectacol de televiziune în care se caută cântăreți talentați (n. tr.).

țigara ei Marlboro Light, cu ochii pierduți în depărtare. Heather bătea cu piciorul în balustrada terasei. Emily își schimbă poziția pe șezlongul incomod. Ar fi vrut să-și găsească vorbele potrivite ca să mai încălzească atmosfera. Îi amintea de starea de încordare dintre Ali, Emily și vechile ei prietene de la sfârșitul clasei a șaptea, mai ales când Ali făcuse aluzie la un secret al uneia dintre ele, știut numai de ea, nu și de celelalte. Poate că și, în acest grup exista o dușmănie profundă.

Ciudat totuși că aflarea secretelor spiridușilor o liniștea. Erau și ele ființe umane, ca ea. Supuse greșelii. Vulnerabile. Cu secrete pe care A. le-ar exploata, dacă ar mai fi prin preajmă. Asta o făcea să se simtă mai puțin singură.

Cassie se întinse pe șezlong.

— Tu ce zici, Moșule? Toți bărbații sunt niște nemernici?

Emily își vârî mâinile în haină.

— Mai toți. De-asta-mi plac mie fetele.

Toate patru capetele tresăriră. Țigara lui Sophie avea un vârful lung de scrum, dar ea nu-l scutură.

— Da, sigur, o zeflemisi Cassie.

— E-adevărat. Emily încercă să pară nonșalantă. Toamna trecută am ieșit cu o fată pe nume Maya.

Suna ciudat s-o spună cu glas tare – aproape ca pe o laudă. Dar, dacă exista un grup căruia îi putea spune asta fără să fie judecată, atunci era

cel al spiridușilor.

Cassie făcu niște ochi cât cepele.

— Ai recunoscut *în fața lumii*?

— S-ar putea spune și-așa.

Emily nu se deranjă să adauge că nu ea, ci A. dezvăluise lumii secretul.

— Ce-au zis părinții tăi? întrebă Sophie, rămasă cu gura căscată.

— Au luat-o razna, recunosc Emily. Dar s-au împăcat cu ideea, cred.

— Uau! Heather își încrucișă brațele la piept. Poate că ar trebui să le spun și eu alor mei tot asta. Probabil că aș reuși să-i aduc în aceeași cameră în același timp.

Cassie se aplecă în față și clipi curioasă către Emily.

— Ce-ai face dacă ai fi în situația mea cu Colin? Adică dacă el ar fi fată și nu ți-ar vorbi și s-ar purta ciudat, ai provoca o discuție cu el sau pur și simplu i-ai da papucii?

Emily se lăsă pe spate, șocată. Cassie îi cerea ei sfatul.

— Aș sta de vorbă cu el, se hotărî ea asupra răspunsului. Dar n-aș ține cu dinții de el. Poartă-te ca și când nu tu ai neapărat nevoie de el, ci el are nevoie de tine.

Of, dacă ar fi făcut ea asta cu Ali când avusese ocazia...

Cassie încuviință gânditoare.

— Da, la asta mă gândeam și eu.

O lovi prietenește în umăr pe Emily.

Un țipăt puternic răsună brusc din două difuzoare invizibile de pe terasa din spate. Apoi izbucni un cântec de-al lui Jay-Z și Lola se ridică și-și undui șoldurile.

—Vai de mine, era să uit, spuse, oprindu-se la jumătatea mișcării. Am adus ceva pentru noi.

Dispăru în casă, dar se întoarse peste câteva secunde cu o pungă boțită pe care o așeză pe podea. Pe jos se împrăștiară artificii în formă de rachetă.

— Ne-au rămas de astă-vară. Mi-am zis c-ar fi distractiv să le aprindem în seara asta.

— Ca lumea!

Fără să ezite, Cassie luă din pungă o rachetă, o puse pe beton și aprinse fitilul. Din tubul cu dungi țâșniră scânteii și toate fetele se dădură la o parte. Inima lui Emily bătea să-i spargă pieptul. Asocia întotdeauna artificiile cu... *Chestia cu Jenna.*

Un zgomot puternic sparse tăcerea și racheta țâșni în aer, explodând deasupra acoperișului.

— Ura! strigară Lola și Heather, bătând palma.

Emily se uită agitată înjur. Nu vor da de necaz din cauza artificiilor?

Dar nu de așa ceva se temeau spiridușii. Una câte una, fetele trimiseră câte o rachetă în aer, țipând. În casele vecine se aprinseră lumini la etaj. Cineva urlă de la o fereastră: „Tăceți naibii o dată!”. Petrecăreții ieșiră afară să vadă de ce se stârnise atâta agitație.

Cassie îi dădu lui Emily o rachetă în formă

desticlă și o cutie de chibrituri.

— E rândul tău, Moș Crăciun.

Emily răsuci racheta în mână, întrebându-se cum s-ar fi descurcat mama ei cu poliția dacă o suna la două noaptea să-i spună că Emily era arestată. Dar făcuse atâtea progrese cu spiridușii! Nu putea renunța acum. Și ar minți dacă ar spune că nu se distrează.

Puse racheta pe pământ și aprinse chibritul. Fitulul luă foc imediat, arzând mai repede decât se așteptase ea. Pășii înapoi tocmai când racheta țâșni spre cer cu un șuierat ascuțit. Pocni în aer, împrăștiind un nor de scânteii înspre pământ.

Spiridușii aclamară și bătură din palme. Inima lui Emily pompa adrenalina. Era grozav să lansezi cu atâta viteză un tub scânteietor și bubuitoare de dinamită. Și mai grozave erau privirile pe care i le aruncau spiridușii, bătând-o pe spate și zâmbindu-i larg. Avea sentimentul că făcea parte din grupul lor.

Ușa din spate se deschise încă o dată și un tip cu păr creț scoase capul pe ea.

— Te caută vecinul tău la telefon, Cassie. E supărat.

— *Rahat!* Cassie se uită la ceilalți spiriduși. Mai bine intrăm în casă. Dacă e domnul Long, a chemat deja poliția.

Spiridușii încuviințară și plecară înăuntru. Toți petrecăreții se îndreptau clătănându-se spre ușă, chefurile apropiindu-se de sfârșit.

Fiecaretejghea, masă și raft gema de căni roșii și sticle goale, iar casa mirosea ca fundul unui butoi cu drojdie de bere. Emily îi spuse lui Cassie că probabil ar fi mai bine să plece, iar Cassie și spiridușii o conduseră la ușa din față.

— Mulțumesc că m-ai invitat în seara asta, spuse Emily când ajunse pe terasă. A fost distractiv.

— N-ai pentru ce. Cassie răsuci butonul ușii. Repetăm faza și altă dată, ce ziceți? întrebă Emily, plină de speranță.

Se simțise excelent în curtea din spate. Nu mai vorbise cu un grup de fete de nu mai știa când.

Cassie se întunecă la față. Schimbă priviri ambigue cu ceilalți spiriduși.

— Aăă... Mai vedem noi, Moșule.

8

MISIUNE IMPOSIBILĂ

— Emily Fields? răsună o voce spartă din sistemul de amplificare de la Rosewood Day luni după-masă. Poți veni la direcțiune?

Emily ridică ochii din testul la engleză despre *Adio, arme*. Doi copii se întoarseră și se holbară la ea curioși.

— Poți merge după ce termini testul, îi spuse doamna Quentin, profesoara de engleză.

Stătea la biroul ei, citind un exemplar zdrențuit din *Spre far*, cu ochelarii lăsați în jos, pe nas.

— De fapt, am terminat.

Emily se ridică din bancă și lăsă testul în cutia metalică din fața clasei. I se făcuse stomacul ghem – habar n-avea de ce era ciumată la direcțiune. Aflase cineva că lansase artificii la petrecerea din noaptea trecută? Putea da de necaz la școală din cauza asta?

Fiecare pas pe podeaua de marmură suna ca o bombă explodându-i în cap. Vedea puțin în ceață, așa cum pătea deseori când nu dormea destul. Poate pentru că se răsucise de pe-o parte pe alta până la cinci dimineăta, încercând să înțeleagă de ce fusese Cassie atât de amabilă cu ea o vreme, pentru ca în clipa următoare să fie atât de rece. *Mai vedem noi?* Ce voia să însemne asta?

Nu era nici picior de elev pe coridorul școlii Rosewood Day. Pe pereți atârnav încă afișe cu o petrecere dansantă organizată cu trei săptămâni în urmă, iar un ornament din sticlă, spart, era căzut pe-o parte lângă toaleta fetelor. Prin sticla de la ușile claselor, Emily văzu profesori agitați, încercând să-și determine elevii să-și facă temele. Domnea o atmosferă jovială, de hai-să-nu-mai-facem-nicio-temă – vacanța de două săptămâni începea peste numai patru zile.

Trecu prin holul cel mare, unde un colaj mare care amintea de moartea lui Ali încă mai era

atârnat lângă sala de festivități. Era un colaj uriaș de fotografii, desene vechi și amintiri de la elevi, iar cuvintele ÎȚI VOM SIMȚI LIPSA erau scrise cu litere argintii de jur împrejur. Emily apărea în foarte multe poze, cot la cot cu Ali, cu capul pe umărul ei, amândouă râzând zgomotos în sală.

Atinse vitrina cu vârful degetelor, reflexia ei vagă clipind către ea. Fotografia lui Ali din clasa a cincea era în mijlocul colajului, preț de-o clipă, lui Emily i se păru că o caută din priviri din spatele sticlei. Dintr-odată, surprinse încă o reflexie în spatele ei. Se răsuci imediat, convinsă că va descoperi pe cineva stând în hol, urmărind-o, dar holul era gol. Însă ușa din spate se închise încet, ca și cum cineva tocmai ar fi ieșit în fugă pe ea.

Biroul directorului era în celălalt capăt al coridorului. Emily intră în liniște și rămase pe loc până când doamna Albert, femeia de la masa din față, ridică privirea spre ea.

— A, Emily. Răsfoi niște hârtii. Mama ta e acolo.

Arătă spre un birou mic, folosit de obicei de consilierii psihologi.

Inima lui Emily bătea nebunește. *Mamaei* era acolo? Începu să-și închipuie toate grozăviile posibile. Se întâmplase ceva cu fratele sau surorile ei. Bunicii îi revenise cancerul. Ian ucidea în serie.

Emily năvăli în birou și o găsi pe mama ei

stând calmă la masa rotundă și sortând cupoanele pe care le căra cu ea întotdeauna, într-o pungă de pânză.

— Ce s-a întâmplat?

Doamna Fields îi zâmbi liniștită.

— Bună, draga mea. Mă întrebam dacă nu vrei să chiulești de la ultima oră și să-ți faci manichiura înainte de a merge azi să fii Moș Crăciun – am primit câteva cupoane de la comitetul Welcome Wagon⁵ drept cadou de Crăciun. Asta dacă nu ai ceva important de făcut la ultima oră, bineînțeles. Aruncă o privire spre femeia de la masă și zâmbi curăutate. I-am zis doamnei Albert că ai programare la medic, adăugă ea încet, ca s-o audă numai Emily.

Emily rămase cu gura căscată. Că mama ei o scotea de la ore – așa ceva nu se mai întâmplase niciodată, nici măcar atunci când Beth se internase în spital cu dublă pneumonie – era de-a dreptul șocant, dar să meargă împreună la salonul de înfrumusețare... asta chiar că nu mai făcuseră niciodată. Emily își *dorise* dintotdeauna ca doamna Fields să fie genul ăsta de mamă, dar pentru doamna Fields salonul era un răsfaț frivol. Nu le dădea voie fetelor să meargă la coafor înainte de petrecerile școlare, insistând că se puteau coafa și singure acasă, folosind agrafe, ondulatorul și fixativ.

⁵Firmă din Statele Unite ai cărei reprezentanți le oferă cupoane-cadou proprietarilor proaspăt mutați într-o zonă (*n.tr.*)

— Mi-ar plăcea, spuse Emily repede. Ultima oră avem istoria, dar cred că ne vom uita la un film.

În ultima săptămână se tot uitaseră la filme, pentru că doamna Weir, profesoara, își făcea cumpărăturile de Crăciun de pe iPad.

— Bun! Doamna Fields se ridică și vâri înapoi în geanta ei Vera Bradley, matlasată, punga în care-și ținea cupoanele. Hai să mergem!

Emily păși iute în spatele mamei sale pe ușa dublă de pe coridor. O pală rece de vânt făcu crengile copacilor să se ciocnească și plimbă prin parcare un ambalaj argintiu de gumă de mestecat. Emily se uită în jur, cu rândul la silueta pe care ar fi jurat că o văzuse în spatele ei în holul mare, însă parcare era pustie. Probabil că imaginația îi juca feste.

— Ce-ai pățit la mână?

Manichiurista de la Salonul Fermata Spa o prinse de încheieturi și îi întoarse apoi palmele în sus. Pielea ei era plină de bubițe roșii.

Emily le privi alarmată. Doamna Fields se uită și ea la ele și plescăi din limbă.

—Vai de mine! Ieri ți-am spălat așternutul cu un detergent nou. Pariez că de-asta ți-au ieșit bubițe!

Emily scoase un geamăt. Mama ei cumpăra întotdeauna alt detergent, în funcție de ce era la ofertă. Pielea ei sensibilă nu rezista la toate schimbările. Se părea că o bacterie îi roade

carnea.

Se lăsă pe spate în scaun și încercă să se relaxeze. Baia pentru picioare făcea bule care o linișteau. Aerul mirosea a calm și proaspăt, a lemn de santal amestecat cu portocale proaspete. Esteticieni în halate de laborator negre treceau fără zgomot, aruncându-le lui Emily și mamei sale zâmbete calme. Singurul lucru apăsător era faptul că se auzea melodia Crăciun trist, cel mai deprimant cântec de sărbătoare din lume.

Mama lui Emily stătea lângă ea, tresărind când manichiurista îi tăia cuticulele. Emily bănuia că era pentru prima oară când îi făcea altcineva manichiura – se uitase nedumerită la peretele cu lacuri Essie înainte de a alege un roz cât se poate de deschis.

– Așa, murmură doamna Fields, acum povestește-mi despre petrecerea de-aseară.

– A fost foarte frumos, spuse Emily, în timp ce manichiurista îi pilea unghiile. Spiridușii au fost destul de deschiși cu mine. Una dintre fete, Sophie, o să fie exmatriculată de la Yale. Într-un fel, îmi amintește de Spencer – e foarte presată de părinți. Heather se pare că are probleme în familie – cred că părinții ei nu se înțeleg. Lola trece și ea printr-o perioadă grea, fratele ei cred că e internat la o clinică de reabilitare. Despre Cassie încă nu știu prea multe, doar că petrecerea s-a ținut la ea acasă și părinții ei sigur erau plecați. Se pare că toate fetele trebuie

să-și poarte singure de grijă. Poate că se țin de farse doar ca să atragă atenția.

— Bine, bine, dar despre farse ce ai aflat? Întrebă doamna Fields. Pun ceva măreț la cale? Au pomenit de bebelușul Isus?

Emily își mușcă buza de jos.

— N-au pomenit de niciun plan sigur, recunosc eu. Ca să fiu sinceră, când am insistat să ne mai vedem, s-au purtat cam ciudat. Nici măcar nu mi s-a confirmat că ele *sunt* autoarele farselor. N-au vorbit deloc despre asta.

Doamna Fields își strânse buzele până când i se încreți pielea din jurul lor.

— Bineînțeles că ele sunt autoarele farselor – asta o știm. Trebuie să te străduiești mai mult. E foarte important.

— *Știu* că e important, zise Emily arțăgoasă. Dar nu pot acționa mai repede decât o fac. Nu cred că le-am câștigat încă încrederea.

— Atunci, câștigă-le-o. Doamna Fields își trase mâna dintr-a manichiuristei, scotoci în poșetă și-i aruncă o cutiuță lui Emily, în poală. Noi, toți cei de la biserică, ne-am unit eforturile ca să-ți luăm asta și să le poți prinde asupra faptului.

Emily luă cutia. Era un iPhone nou-nouț.

— Poți filma cu el, îi explică doamna Fields.

— Vrei să le filmez? o întrebă Emily, stupefiată.

— Cum altfel să dovedești poliției că fac ceea ce fac?

Doamna Fields își răsfiră din nou degetele și manichiurista îi dădu cu lac pe unghii. Mirosul chimic umplu aerul.

— Clopoței de la ușă răsunară când în salon intră fără grabă un grup de femei. Elvis continua să bocească după iubita care-l părăsise de Crăciun. Emily lăsă ochii în jos. Se gândi cum îi adusese Cassie un șezlong la petrecere. Cum se bucuraseră toate când ea lansase racheta.

— Uite ce e, șopti doamna Fields, de parcă i-ar fi citit gândurile. Știu că nu vrei să faci asta. O să fiu sinceră cu tine. Bebelușul Isus pe care l-au furat valorează o grămadă de bani. Mă gândisem să-l vând și să cumpăr cadouri de Crăciun, fiindcă prima tatei nu a fost cât ne-am așteptat. Se smiorcăi. Nu vreau decât ca vacanța de sărbători să fie specială anul ăsta.

— Înțeleg, spuse Emily încet. Dar dacă nu pot recupera bebelușul Isus?

— Ba poți, o încurajă doamna Fields. Trebuie să le câștigi încrederea. Cucerește-le. Fă orice e nevoie.

Își răsfiră pe masă unghiile vopsite. Emily își mișcă picioarele, simțind o durere crescându-i în stomac. Dar, fiind aceeași fată cuminte dintotdeauna, încuviință din cap și spuse că va face așa cum i se cerea. Problema era că tot nu știa cum să se infiltreze în gașca lui Cassie. Dacă nu găsea repede o soluție, Crăciunul avea să fie trist pentru toată lumea.

CÂND DRĂCUȘORII

TE-MPUNG DE LA SPATE

O oră mai târziu, cu unghiile proaspăt vopsite cu lac roșu, Emily fugi în Țara lui Moș Crăciun ca să-și înceapă schimbul, trecând de Hermes, unde avea loc o vânzare masivă, de mulțimea de cumpărători din fața vitrinei cu diamante de la Tiffany & Co. și de spectacolul unui magician care făcea o colectă de jucării. Copiii făcuseră deja o coadă lungă pe aleea desenată cu bastoane de zahăr din Țara lui Moș Crăciun, mulți dintre ei arătând obosiți și irascibili. Doamna Meriwether o salută din căsuța de turtă dulce.

— I-ai văzut pe spiriduși? o întrebă cu voce mai pițigăiată ca de obicei.

— Aăă... de-abia acum am ajuns, îi aminti Emily.

— Au *dispărut*. Doamna Meriwether aruncă priviri desperate înjur. Ar fi trebuit să vină de o oră și e-o nebunie aici!

Apoi se retrase cu pași mărunți, bolborosind. Emily își puse costumul de Moș Crăciun, întrebându-se dacă spiridușii chiuleau de la serviciu din cauza petrecerii lui Cassie din seara

trecută.

După câteva minute, se afla deja pe tronul Moșului. O fată cunoscută, cu codițe maronii, păși țăntoșă către ea și i se trânti prima în poală. Tatăl ei, un bărbat masiv, cu păr tuns soldățește, în uniformă de polițist, apăru lângă ea. Emily se uită la ecusonul lui strălucitor. O'NEAL. Era fetița care cerea toate cadourile din lume.

— Tinei i-a plăcut atât de mult de dumneata, încât a vrut să-ți mai facă o vizită, Moș Crăciun.

Agentul O'Neal îi făcu lui Emily cu ochiul. Ecusonul lui sclipi în lumina puternică a aparatelor de fotografiat.

— Am vrut să mai cer niște cadouri, se laudă Tina.

Începu să le înșire pe degete. Printre cererile ei noi se aflau Casa lui Barbie, Avionul lui Barbie și Prințesa de Zăpadă, producție limitată. Emily nu era sigură că o fetiță de vârsta Tinei ar trebui să știe ce înseamnă *producție limitată*.

— Nu crezi că e destul? o întrebă ea, după ce fata enumerase vreo douăzeci de jucării. Moș Crăciun trebuie să le facă loc în sacul lui jucăriilor pentru *toți* ceilalți copii din lume.

Tina se bosumflă.

— Tati zice că Moș Crăciun îmi aduce *totul*.

Emily aruncă o privire prudentă spre agentul O'Neal, dar el se mulțumi doar să ridice încurcat din umeri.

— A fost foarte cuminte anul ăsta.

Copiii continuară să avanseze. Unul își vărsă băutura de căpșuni cu lapte în poala lui Emily, altul izbucni în lacrimi. Tocmai când o fetiță îi dădu o scrisoare într-un plic gros pe care scria cu litere tremurate *Pentru Moș Crăciun*, Emily le văzu pe Cassie, Lola, Heather și Sophie târșându-și picioarele pe coridor. Pălăriile de spiriduși le căzuseră pe-o parte. Costumele stăteau pe ele ca vai și-amar. Cassie și Sophie nu se deranjaseră să-și pună pantofii cu vârful ascuțit, ci purtau pantofi sport. Chiar și de la distanță se vedea că suferă de o mahmureală cumplită. Emily se întrebă cât de târziu cheuiseră după ce scăpaseră de ea.

Magicianul îi dădu lui Cassie un balon sub formă de floare.

— Arătați ca și cum aveți nevoie de un întăritor, fetelor, le spuse el spiridușilor, oferindu-le fiecăruia câte o sticlă.

— Cară-te, îi zise Cassie, cu o moacă lipsită de expresie. Lola îi doborî căciula. El se retrase umilit la taburetul lui.

Doamna Meriwether merse în grabă la spiriduși.

— Unde-ați fost, fetelor? Era roșie ca focul la față și avea palmele strânse pumn. Trebuia să fiți aici acum o oră.

Spiridușii se uitară la ea cu indiferență, aparent prea obosiți ca să-i răspundă. Femeia ridică o mână.

— Vreau să faceți curățenie în casa de turtă

dulce. Arată spre casă. Un copil tocmai a vomitat acolo. Și toaleta e murdară.

Spiridușii deschiseră gura să protesteze, dar doamna Meriwether bătu din picior.

— *Faceți* ce vă spun, le zise printre dinți.

Până și Heather se dădu înapoi.

Mormăind nemulțumiți, spiridușii merseră cu pași greoi spre căsuța de turtă dulce.

— Ce n-aș *da* să nu lucrez astăzi, mârâi Cassie în barbă.

— Să sperăm că mallul ăsta o să fie lovit de un asteroid, o aprobă Lola.

— Sau măcar Țara lui Moș Crăciun, adăugă Sophie.

Heather se uită spre Emily, recunoscând-o pentru prima oară în ziua aceea.

Emily își scărpină absentă bubițele roșii de pe braț, cu mintea amețită. *Cucerește-le*, auzi vocea mamei sale. *Fă orice e nevoie*. Se uită la iritația de pe braț și în minte i se contură o idee.

Așezând pe tron cartonul cu MOȘ CRĂCIUN A PLECAT SĂ HRĂNEASCĂ RENII, călcă încet pe covorul cu bastoane de zahăr și o bătu pe umăr pe doamna Meriwether, care se lupta nedumerită cu chitanțele de lângă casă. Se întoarse brusc și-i aruncă lui Emily o căutătură cruntă.

— Să nu-mi zici că și tu ai de gând să-mi faci necazuri.

— Nici vorbă, spuse Emily. Dar am vrut să vă spun că tocmai am găsit o insectă în barba mea.

Doamna Meriwether încruntă din sprâncene.

— Ia să vedem.

Emily se făcu că-și trece mâna prin barba mătăsoasă.

— Cred că a ajuns în altă parte.

— Cum arăta?

Emily pretinse că se gândește, apoi descrie o insectă de tipul ploșniței, despre care citise în ziare cu câteva săptămâni în urmă.

— Era roșu-maronie? Ovală? Semăna cu un gândac, dar sunt sigură că nu era gândac.

Doamnei Meriwether îi pieri culoarea din obraji.

— Doamne, Dumnezeu! Pare să fie o ploșniță.

Bingo! Emily se bucură că nimerise descrierea – un magazin din Philly trebuise dezinfectat din cauza ploșnițelor și presa făcuse mult tam-tam în jurul poveștii respective. Se prefăcu mirată:

— Credeți? Păi nu e aproape imposibil să scapi de ele?

— Ai scos costumul lui Moș Crăciun din mall? Doamna Meriwether părea furioasă. Ai fost în vreun loc unde ar putea fi ploșnițe?

— Bineînțeles că nu. Emily își încrucișă brațele la piept. Las costumul aici în fiecare seară. Dar, acum că ați adus vorba, am observat astea.

Ridică mâneca și-i arată bubițele de pe interiorul brațelor. Arătau exact ca mușcăturile de ploșniță pe care i le arătase un muncitor de

la magazinul acela reporterului de știri, la televizor.

Un gălgâit de dezgust ieși din gâtul doamnei Meriwether.

— În numele cerului... își prinse capul în mâini. Sunt ploșnițe în Țara lui Moș Crăciun! Sunt ploșnițe în mall!

Se înălțară capete. Se stârniră șușoteli. Zvonul se răspândi ca focul și, în câteva minute, toate familiile care așteptau să-și așeze copiii în poala lui Emily fugiră de pe aleea decorată cu bastonașe de zahăr. Vanzătoarele și clienții de la Aéropostale și J. Crew ieșiră afară și vorbeau în grupulețe. Toată lumea începu să se scarpine pe brațe, pe gât, pe cap. Părinții examinau atent pielea copiilor.

Un agent de protecție și pază o trase pe doamna Meriwether la o parte și începu să-i vorbească. În scurt timp, mai mulți bărbați în costum de afaceri apărură de pe un coridor îndepărtat și înaintară bătoși către Țara lui Moș Crăciun.

— Sunt Jeffrey Allen, șeful operațiunilor, se prezentă unul dintre ei, dând mâna cu doamna Meriwether. Ați spus că ați găsit o ploșniță?

—Da.

Doamna Meriwether arătă spre bubițele de pebrațele lui Emily.

Domnul Allen le inspectă cu multă atenții. Apoi se consultă cu câțiva dintre ceilalți directori. Emily auzi cuvintele *dezinsecțiemasivă*

cu fum, va scădea mult profitul și poate e o greșeală.

— Ploșnițe! strigă în trecere, cu glas pițigăiat, o mamă.

În jurul directorilor se adunară mai mulți oameni, plângându-se că vor fi nevoiți să-și ardă toate hainele și că intenționau să-i dea în judecată dacă aveau să descopere mușcături pe copiii lor, a doua zi.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă, spuse domnul Allen, făcând cu ambele mâini un gest care însemna *calmați-vă*.

Peste câteva minute, muzica veselă de Crăciun se opri și în difuzor se anunță că mallul trebuia evacuat imediat. Grupuri mari de cumpărători panicați porniră spre ieșire. Ca la comandă, spiridușii ieșiră din căsuța de turtă dulce.

— Se închide mallul, am auzit bine? întrebă Cassie, holbându-se cu ochi oboșiți la oamenii care dădeau năvală spre ușile duble.

— Da, spuse doamna Meriwether cu glas indiferent. Adunați-vă lucrurile. Se va cerceta dacă sunt ploșnițe.

Cassie își dădu după ureche o șuviță blondă.

— Dar vom fi plătite pentru azi, da?

— Cred că da, răspunse doamna Meriwether, înciudată. Dar lăsați-vă uniformele aici – vom pune să fie curățate în mod special, diseară. Emily a găsit o ploșniță în barba ei de Moș Crăciun.

Toate cele patru perechi de ochi de spiriduș se răsuciră spre Emily, iar ea le făcu cu ochiul. Lola rămase cu gura căscată, Heather scoase un chicotit bănuitor. Când doamna Meriwether se întoarse cu spatele, Cassie se apropie de Emily.

— O ploșniță în barbă, hm?

Emily aruncă priviri furișe în jur.

— Curat ghinion, nu-i așa?

— Sfinte Sisoe, șopti Cassie, apucând-o de braț și strângându-i-l. Ești *teribilă!*

— Tocmai ne-ai salvat, Moșule, zise repede Lola. Nu cred că aș fi rezistat până la sfârșitul zilei. Sunt varză.

Emily își scoase căciula de Moș Crăciun.

— Nici eu nu aveam chef de lucru.

— Ar trebui să sărbătorim cumva pauza asta neașteptată, sugeră Cassie, brusc înviorată. Aruncă o privire enigmatică spre ceilalți spiriduși. După o serie de gesturi, clătinând din cap, se întoarse spre Emily. Și tu vii cu noi, Moșule.

— Pe bune? se bucură Emily, uitând să facă pe distanta.

— Pe bune. Cassie o luă de braț. Mi se pare că nu ți-ar strica puțină distracție.

O trase pe Emily spre ieșire alături de cumpărătorii panicați care se scărpinau întruna. Câțiva o priviră pe Emily cu coada ochiului, dezaprobat, întrebându-se probabil de ce zâmbea cu gura până la urechi într-un loc infestat de ploșnițe. Ce nu știi n-are cum să-ți

facă rău.

10

SCOATE-LE PE TOATE,

BĂIETE!

— Ursul Gigantic și Tigrul pe o sanie în dreapta ta, le strigă Cassie peste câteva ore, scoțând mâna – în care avea o mânășă fără degete – pe geamul pe jumătate deschis din dreptul șoferului. Și, Isuse, ăla care face pe renul nu e Eeyore⁶?

— Sărmanul!

Sophie trase îndelung din țigară. Emily se aplecă pe geam ca să vadă mai bine. Fără îndoială, un măgar albăstrui gonflabil trăgea sania pe care se aflau Ursul și Tigrul, în curtea din fața unei case. Măgarul arăta, într-adevăr, de-a dreptul nefericit.

Emily se lăsă înapoi pe bancheta din spate a mașinii lui Cassie, unde se înghesuia între Lola și Heather. În mașină duhnea a fum de țigară, gumă de mestecat cu scorțișoară și bastonașe de zahăr cu mentă pe care le luaseră din coșul de răchită al Moșului. Mergeau cu mașina încet printr-o zonă din West Rosewood, scrutând

⁶Ursul, Tigrul și Măgarul Eeyore sunt personaje din *Winnie the Pooh*, povestiri de A.A. Milne (n.tr.)

ornamentele ostentative, ascultând muzică și bând toate dintr-o sticlă de rom. Emily simțea o agitație în piept, dar nu din cauza alcoolului, de care se ferea cât putea. Era din cauza iPhone-ului pe care-l ascundea în palmă. Avea să se întâmple ceva la noapte, avea o presimțire. Înainte de a pleca de la școală, învățase singură cum să filmeze cu camera, pe ce butoane să apese și cum să mărească și să micșoreze imaginea. Dar o parte din ea voia să arunce iPhone-ul pe geam. Sau, în cel mai bun caz, să-l arunce în poșetă.

— Aici stă Colin.

Cassie trase lângă bordură și opri, scrutând casa în stil colonial olandez așezată în spatele copacilor. Acoperișul era mărginit de becuțe de Crăciun, iar pe aleea lungă din față se afla o turmă de reni. Geamurile erau întunecate și părea că nu era nimeni acasă.

— Ți-a mai vorbit de la petrecere? o întrebă Heather.

—Nu.

Cassie scoase bărbia în față. Lola se aplecă înainte.

— Vrei să...?

Lăsă întrebarea neterminată, uitându-se pe furiș la Emily. Cassie se frecă pe bărbie. Beculețele de Crăciun sclipeau pe obrazul ei.

— Nu, se hotărî ea. Nu merită. Dintr-odată, îi atrase atenția ceva din direcția opusă. Dar ce-i *aia*?

Toate fetele îi urmăriră privirea în direcția unei case de vizavi. Fiecare fereastră sclipea de lumină. O sumedenie de mașini umpleau aleea, și pereții vibrau de tonuri muzicale joase, constante. În spatele bovindoului se mișcau siluete, una ieșind în evidență printre celelalte. Cineva se rotea frenetic, își scutura ostentativ șoldurile și fundul.

—Pfu!

Sophie își rodea vârful unei șuvițe de păr. Cassie deschise brusc portiera.

— Trebuie neapărat să vedem asta.

Porni hotărâtă să traverseze curtea din față. Lola, Sophie și Heather ieșiră și ele în grabă din mașină.

— Hai, Moș Crăciun. Heather se uită la Emily peste umăr. Doar n-ai de gând să rămâi aici de frică, nu?

Emily nu știu ce altceva să facă decât să le urmeze pe fete pe panta ușoară a curții, cu iPhone-ul în mână. Se opriră lângă o tufă mare de ilice și își mijiră ochii, privind printre crengi. Lumina unui stroboscop pulsa pe pervazuri. Se auzi un țipăt când cineva își scoase bluza și-o aruncă în mulțime. Emily nu desluși prea multe detalii, ci doar că persoana avea o căciulă roșie de Moș Crăciun pe cap.

— Crezi că-i o petrecere a burlacilor? șopti Sophie.

— Poate-i doar o petrecere de Crăciun cu stripteuze, sugeră Lola.

— Dacă e și Colin acolo, îl omor, mârâi Cassie. Heather se ghemui în zăpadă.

— Te provoc să faci o fotografie, Cass.

Cassie se ridică și-și scoase telefonul din poșetă.

— Halal provocare!

Merse la geam și-și îndreptă spatele. O creangă trosni puternic în pădure și Cassie îngheță.

— Voi ați făcut așa?

Fetele clătinară din cap și priviră în jur. Pe trotuar nu era nimeni și nimeni nu pâdea printre mașini. Emily scrută ușa vecinilor, cu inima bătându-i nebunește. Ar fi putut să jure că văzuse pe cineva mișcându-se pe terasă. Dacă erau polițiști?

— Ne urmărește cineva.

Cassie se întoarse la grup. Îi aruncă lui Emily o căutătură cruntă, de parcă ar fi fost vina ei.

Heather pufni.

— Nu-i nimeni. Ți s-a făcut frică ție.

— Bine, atunci fă tu fotografia, o îndemnă Cassie, întinzându-i telefonul.

Heather răsuci telefonul în palmă, apoi lăsă capul pe-o parte, de parcă ar fi tras cu urechea. Nu trosni nicio creangă uscată, dar pericolul se simțea în aer.

Sophie ridică ochii spre Emily.

— Ce-ar fi să facă Moș Crăciun fotografia?

Inima lui Emily o luă iar la goană.

— Ăăă... Bine.

Spiridușii se întoarseră și se uitară lung la ea.

— Bravo, Moșule, zise Cassie cu glas gros, neprietenos. Dă-i drumul!

Pe măsură ce Emily se apropia de fereastră, muzica se auzea tot mai tare. Din casă răsună un alt chiot, urmat de un răcnet: „Scoate-le pe toate!”

Emily ajunse la aproximativ un metru de fereastră. Se lăsă pe vine, cât mai aproape de pământ. Tufele țepoase îi zgâriau pielea. Zăpada îi umezea genunchii blugilor. Când se uită în spate, mai că se așteptă să vadă mașina lui Cassie demarând în trombă, spiridușii râzând isteric, însă fetele erau tot acolo, ghemuite în spatele tufelor, urmărind-o.

Se ascunse în tufa înaltă, crescută chiar sub bovindou. O siluetă se mișcă exact deasupra ei și Emily îngheță, ținându-și respirația. Muzica se schimbă de la o piesă techno rapidă la una cântată de alămuri, mai ales de corn. Răsună încă o tură de chiote și Emily ridică nasul câțiva centimetri, până când reuși să se uite în cameră. O sumedenie de femei se înghesuiau într-un spațiu larg, plin de canapele tapițate cu pânză înflorată, lămpi în stil Tiffany, decorate cu fire de plumb, și rafturi încărcate cu păpuși în stil vechi, îmbrăcate cu jupoane dantelate. Toată lumea bea cocktail roz și se holba la dansatoarea care se cățăraseră pe căminul de cărămidă și-și unduia fesele.

Păi, oare de ce s-ar uita o gloată de *femei* la o

stripteuză? Imposibil să fi fost *atâtea* lesbiene în West Rosewood. Privirea lui Emily se întoarse către silueta de pe cămin. Își mușcă tare limba ca să nu râdă. Nu era o femeie. Era un *bărbat*.

Își scosese toate hainele, păstrând doar căciulița roșie de Moș Crăciun pe cap și chiloții roșii. Femeile, care arătau toate ca niște mămici de la suburbii care-și duc toată ziua copiii sportivi la meciuri, strigau cu toatele *ooo!* și *aaa!* și mereu se găsea câte una care să vâre o bancnotă în chiloții dansatorului.

Cu degete tremurânde, Emily ridică telefonul la fereastră și apăsă butonul ca să facă poze. Brusc, ușa din față se deschise puțin, cu un scârțâit, și muzica năvăli afară din casă. O femeie păși pe terasă și se uită înjur.

— E cineva acolo?

Lui Emily i se făcu inima cât un purice, își vârî telefonul în buzunar și o luă la fugă în curte.

— Hei! țipă femeia, dar Emily nu se opri.

Spiridușii se luară după ea și se înghesuiră în mașina lui Cassie, chicotind isteric.

— Condu! strigă Emily, aruncând o privire spre femeia ajunsă la jumătatea aleii.

Mașina lui Cassie părăsi zona scrâșnind din cauciucuri. Doar când ajunseră pe Lancaster Avenue inima lui Emily se mai potoli. Ciudat, experiența fusese palpitantă. Se simțea ca o infractoare.

— Ai făcut vreo poză, Moșule? o întrebă

Heather.

Lola pufni.

— Fac pariu că nu.

Emily îi dădu telefonul lui Heather Aceasta se încruntă când derulă fotografiile.

— Dansatoarea era un *bărbat*?

Sophie îi smulse aparatul.

— Dumnezeu, n-am văzut ceva mai jalnic.

— Știe cineva cine e? Lola se uită și ea la poze.

Fac pariu că nevastă-sa habar n-are ce face.

Cassie trase pe dreapta ca să vadă și ea fotografiile, pe urmă se îndoii de răs.

— Ești teribil, Moșule. Și noi, care în toata vremea asta te-am crezut o turnătoare... Se pare că ne-am înșelat.

Sophie își trecu limba peste dinți.

— Poate c-ar trebui să-i zicem și de... știi *tu*.

— Cred că se poate aranja. Cassie își mută privirea de la o fată la alta. E toată lumea de acord?

— Eu, da, spuse Heather, ridicând mâna.

— Și eu, zise Sophie.

Lola ridică din umeri și zise că da, era și ca de acord.

Cassie întinse mâna către Emily.

— Felicitări, Moșule. Bine ai venit!

— Bine am venit în ce? întrebă Emily, deși se temea că știe exact la ce se refereau spiridușii.

— O să vezi, o tachină Cassie, pornind mașina și cotind la dreapta, la semafor.

Ceilalți spiriduși îi zâmbeau larg lui Emily, de

parcă tocmai ar fi câștigat potul cel mare. Într-un fel, chiar îl câștigase.

Cu toate astea, o parte din ea se simțea mai josnică decât stripperul din poze. *Și noi, care în toată vremea asta te-am crezut o turnătoare...* Se strâmbă la gândul că spiridușii ar putea afla câtă dreptate avuseseră în legătură cu ea.

Poate că ar trebui să le spună adevărul, pur și simplu. Dacă le-ar spune, spiridușii n-ar mai vorbi cu ea niciodată. Dintr-odată, i se limpezi un gând: voia ca spiridușii să-i mai vorbească. Voia să fie prietena lor – prietena lor adevărată. Timp de trei ani tânjise să facă parte dintr-o gașcă, să aibă un grup de prietene în care să aibă încredere. Avea prietenele ei vechi, bineînțeles, dar nu se mai simțea cu ele ca înainte. Poate că spiridușii erau năbădăioși și cam nebuni, dar erau amuzanți și loiali.

Emily își aruncă telefonul în poșetă. Las-o baltă cu salvatul bebelușului Isus! Va trece de partea întunecată a lucrurilor.

ADEVĂRATUL SENS AL CRĂCIUNULUI

— Salutare, Moșule! se auzi vocea lui Cassie când Emily își schimba costumul de Moș Crăciun a doua zi. Vârî capul în căsuța de turtă dulce. Vrei să mâncăm ceva împreună?

— Păi... da, sigur, răspunse Emily, aruncând cizmele urâte ale Moșului din picioare. Miroseau a chimicale de când fuseseră tratate împotriva ploșnițelor cu substanța cu care fusese stropit absolut orice obiect din mall. Pe pereți erau atârinate tot felul de anunțuri, cum ar fi: FĂRĂ PLOȘNIȚE! și TRATAT CU SUBSTANȚE NEDĂUNĂTOARE MEDIULUI! Totuși, deși mallul fusese curățat de ploșnițe – nu că ar fi fost vreuna, ca să fim sinceri –, coada la Moș Crăciun era mică astăzi. Pe promenadă se plimbase doar o mână de oameni, majoritatea lor scărpinându-se bănuitori în cap și pe gât.

Emily ieși din căsuța de turtă dulce tocmai când doamna Meriwether încuia omul de zăpadă și statuetele lui Rudolph, ca să nu fie furate. Cassie aștepta lângă porțiță; se schimbase într-o pereche de blugi negri, un tricou negru cu AC/DC, mai decolorat, și încălțase o pereche de

cizme roșii John Fluevogs, cu talpă groasă. Hainele făceau ca părul ei blond să pară și mai deschis.

— Unde sunt celelalte? întrebă Emily, uitându-se în jur.

Cassie ridică din umeri.

— Bellissima îți convine?

— Da, răspunse Emily, plăcut surprinsă că Emily voia să iasă cu ea.

Când ieși pe poartă, aruncă o privire peste umăr. Din fericire, doamna Meriwether era încă ocupată cu Rudolph și nu observă că Emily își pierde vremea alături de Cassie. Nu le putea spune, ei și mamei sale, că renunța la a mai fi spioană. Spera ca, peste o săptămână, să le spună că nu fusese invitată să ia parte la niciuna dintre farsele lor. Ar fi părut că încercarea ei dăduse greș, nu că renunțase ea intenționat.

În ce-l privește pe bebelușul Isus care trebuia să plătească darurile de Crăciun, ei bine, găsisese o soluție și pentru asta. Cu o zi înainte primise primul cec pentru munca ei de Moș Crăciun și descoperise cu surprindere că Moșul era plătit cu cincisprezece dolari pe oră – mult mai mult decât ar fi putut ea să câștige la oricare altă slujbă. Dacă familia ei chiar suferea din cauza banilor Crăciunul ăsta, îi va da mamei câștigul ei, ca să cumpere cadouri.

Bellissima, un mic bistrou italian, era la capătul opus al coridorului. O muzică lentă,

romantică – o schimbare bine-venită după atâtea colinde de Crăciun – se auzea din difuzoare, iar interiorul era decorat cu multe plăci de teracotă; pereții de culoarea sânzienelor erau zgrunțuroși, iar mesele erau acoperite cu fețe de masă în carouri albe și negre. Spre deosebire de restul mallului, la barul Bellissima veniseră mulți clienți ocazionali și regulați. Probabil că oamenii nu credeau că ploșnițele pot infesta și restaurantele.

O chelneriță minionă, cu părul strâns în coadă, le conduse pe fete la o masă dintr-un colț și le turnă apă minerală în pahare.

– Cred c-o să iau doar o salată, rosti Cassie, deschizând meniul mare, laminat.

– Și eu, spuse Emily, deși nu era genul de fată care să comande numai salată la restaurant.

Câteva momente consultară meniul, apoi Cassie își bătu cu degetul pe buze.

– Deși *cannoli* arată și ele excelent.

– Atunci, hai mai bine să comandăm *cannoli*, se entuziasmă Emily.

– Uf! M-am temut că ești din alea obsedate de regim.

– Eu? Emily își reținu râsul. În niciun caz!

Fetele comandară, iar chelneriță dispăru repede. Emily aruncă o privire prin bistrou, recunoscând câțiva colegi de școală. Mason Byers și Lanie Iler stăteau într-un separeu dintr-un colț și beau sirop italian. Kirsten

Cullen și familia ei mâncau din niște boluri cu paste.

— Te-ai distrat bine aseară?

Cassie învârti gheața în pahar cu paiul.

— Excelent, recunosc Emily. Pozele alea cu stripperul Moș Crăciun au fost neprețuite.

— Absolut!

Cassie zâmbi larg.

— De când le cunoști pe celelalte fete? o întrebă Emily. Sunteți prietene de multă vreme?

Cassie întoarse ochii spre dreapta, gândindu-se.

— Ne-am cunoscut anul trecut – am fost spiriduși în Țara lui Moș Crăciun din mallul White Birch, pe care-l conducea pe-atunci tatăl lui Sophie, și am hotărât să repetăm figura și anul ăsta. E o glumă de-a noastră. Dar nu mergeam la aceeași școală. Eu frecventam Rosewood Day.

— Acolo merg și eu, se repezi Emily s-o informeze.

Pe fața lui Cassie apăru un zâmbet larg.

— Știu. Ai fost prietenă cu Alison DiLaurentis, nu-i așa?

Emily își strânse buzele. Numai când auzea numele lui Ali îi și bătea inima mai repede.

— Am făcut legătura între voi la petrecere, îi explică imediat Cassie. Îmi aduc aminte de tine. Am jucat hochei cu Ali în echipa de juniori de la Rosewood Day. Era foarte bună.

— Și eu te țin minte. Emily tot învârtea

șervețelul de pânză din poală. Ali credea că ești formidabilă. Vorbea întruna despre tine.

Cassie își vârî limba între dinți, părând puțin stânjenită.

— Ne-am distrat bine împreună. Ali era evident mai matură decât alții de vârsta ei – toți ziceau asta. Nu ne venea să credem că e în clasa a șaptea. Își răsuci brățara din piele groasă în jurul încheieturii. Am fost șocată când am auzit ce i-a făcut Ian. El era cu un an mai mare decât mine. Îl știam numai din vedere, dar părea așa de amabil cu toată lumea! Nu era genul care să... știi tu. Dar ce fel de monstru iese în oraș cu o fată dintr-a șaptea și-o tratează ca pe-o tipă de liceu? E pur și simplu... în neregulă.

— Știu.

Lui Emily i se umplură ochii de lacrimi. Ar fi vrut să dea vina pe aroma puternică de condimente italienești care plutea în aer, gâdilându-i nările, dar știa că nu era adevărat.

— Vorbea despre tine, știi? spuse Cassie.

Emily înălță capul.

— Serios?

— Mda. Zicea că dintre toate prietenele ei te preferă pe tine. Era o legătură specială între voi două.

— Da, era, spuse Emily, simțind că i se încălzesc obrazii. Mi-e tare dor de ea.

— Și mie. Cassie puse o mână peste a lui Emily. M-am schimbat foarte mult de când a dispărut Ali.

Din bucătărie se auzi un bâzâit. Femeile de la masa alăturată izbucniră în râs. Emily își șterse ochii cu un șervețel și se uită la părul blond al lui Cassie, la ochii bine conturați cu rimel, la găurile multe din urechile ei. Era posibil ca dispariția lui Ali să o fi determinat pe Cassie să renunțe la imaginea ei de elevă perfectă și să devină o fată rea?

Ideea o făcea pe Emily să se răzgândească în privința mai multor lucruri.

— N-am mai avut o altă prietenă ca Ali, recunosc Emily. Deși putea să fie și rea uneori, aș fi făcut *orice* pentru ea.

Chelneriță apăru cu două porții de *cannoli*. Fetele se repeziră să le mănânce. Crema se scurse în farfurie când Emily tăie pasteles cu furculița.

— Sunt al *naibii* de delicioase, șopti Cassie.

— Mult mai bune decât salata.

Cassie lăsă jos furculița, se aplecă în față, proptindu-se în coate, și se uită la Emily cât se poate de serios.

— Ascultă-mă. Ne-am distrat de minune cu tine, Moș Crăciun. La început n-am fost sigure – ni s-a părut ciudat că doamna Meriwether a adus o fată să-l facă pe Moșul și tot șușotea în preajma ta, așa că am fost convinse că e ceva putred la mijloc. Dar ne-ai dovedit că ne-am înșelat. Așa că diseară vrem să te invităm la o distracție cât se poate de specială.

Emily era cât pe ce să se înece cu mâncarea.

Începu să-i bată inima cu putere. O voce firavă îi tot spunea în minte: *Doamne, să nu fie vorba de o farsă. Orice, dar nu asta.*

Cassie linse crema de pe lingură.

— Ai auzit un zvon că fură cineva podoabele de Crăciun de pe la casele oamenilor?

Lui Emily i se făcu inima cât un purice.

— Cred că da.

— Noi suntem alea. Cassie se bătu mândră în piept. Eu, Lola, Sophie și Heather. Ne spunem Spiridușii Veseli. Și diseară o să facem cea mai mare farsă de până acum. Se mută mai în față pe scaun, apoi vorbi în șoaptă: o să furăm toate cadourile de sub bradul mare din Clubul Privat Rosewood. Și toate podoabele. Momentul e perfect, pentru că mâine se ține masa anuală, când toată lumea își deschide cadourile. O să fie ca în filmul *Cum a furat Grinch Crăciunul*. Să vedem dacă bogătanii ăia îngâmfați o să se mai adune în jurul unui brad sub care nu e nimic. Își dădu ochii peste cap. Am vrea să ne ajuți.

Emily nu-și ridică ochii din farfuria de *cannoli* mâncate pe jumătate.

— Nu mă prea împac cu furatul.

— A, dar nu furăm nimic. Cassie își flutură furculița în aer. Doar mutăm lucrurile pe terenurile de tenis. Și le pot duce înapoi a doua zi. Vrem doar să ne batem joc de ei. Să le stricăm perspectiva. Ca acum două săptămâni, când am furat un bebeluș Isus din scena cu Nașterea din fața unei biserici. Am vrut ca

oamenii să vadă leagănul gol din iesle și să se *gândească* serios la unele lucruri – ce înseamnă sărbătorile, care e înțelesul simbolurilor. Făcu o mică pauză, apoi continuă: în plus, ne-am și distrat ca lumea. Heather a trebuit să meargă în mașină cu bebelușul Isus în brațe. Tot țipa că îi aduce ghinion și-o s-o pedepsească Dumnezeu.

Emily avu nevoie de toată puterea voinței sale ca să nu-i spună că era vorba despre bebelușul Isus al mamei ei. Pe de altă parte, rezulta că fetele nu-l spărseseră în bucăți.

– Deci nu faceți farsele astea doar ca să le stricați sărbătorile oamenilor? întrebă ea, timidă.

Cassie înghiți și ultima bucată de cannoli.

– Nu neapărat. Mai mult ca să atragem atenția că au devenit comerciale. Toți farsorii pricepuți au un scop. Vreau să zic, nu suntem chiar niște hoțomane. O atinse pe Emily pe mână. O să ne distrăm de minune, îți promit. Gândește-te la asta ca la o cruciadă de Crăciun.

Lui Emily i se răsuceau bucățile de *cannoli* în stomac. Se uită la promenada din mall, la bradul uriaș și la nenumăratele magazine. Poate Cassie avea dreptate. Se gândi la copiii care stăteau la coadă în Țara lui Moș Crăciun, cerând cu toții mult prea multe cadouri, și la părinții care dădeau din cap încurajator. Și mai erau și poveștile alea de la știri, cu oamenii care se îmbrâncesc unii pe alții ca să cumpere ultima jucărie la modă de la Target sau Walmart. La

toate reclamele care te fac să te simți groaznic dacă nu-i cumperi iubitei un inel de diamant, un Lexus sau o poșetă ultimul răcnet de Crăciun. La disperarea cu care mama ei voia să recupereze bebelușul Isus: voia să-l vândă ca să cumpere cadouri și să transforme și Crăciunul ăsta în cel mai bun Crăciun de până acum. Chiar conta asta atât de mult, când aveau ceea ce era mai important: o familie sănătoasă și fericită, ai cărei membri își petreceau sărbătorile împreună?

Lăsă cu zgomot furculița pe farfurie.

— De acord, se hotărî ea. Mă bag și eu. Hai s-o facem!

TOȚI LOCUIITORII**DIN WHOVILLE⁷**

— Să mâncăm curcan la masa de Crăciun, ca de obicei, sau să încercăm altceva, de exemplu, friptură de vită? întrebă doamna Fields, punând lasagna cu lingura în farfuriile copiilor în seara aceea, la cină. Sau ce-ați zice dacă am merge la restaurant în Ajunul Crăciunului? Ar fi ceva deosebit, nu-i așa?

— Nu sunt sigur că ar trebui să cheltuim bani în restaurante extravagante, spuse domnul Fields, umplând paharele cu apă din frigider.

— Dar facem asta numai o dată pe an, îl întrerupse doamna Fields, scoțând bărbia înainte. Și, oricum, cred că vom găsi o cale să ne permitem.

Ridică din sprâncene spre Emily, dar ea nu-și luă ochii din farfuria goală. Peste o oră se întâlnea cu spiridușii pentru farsa lor – dar nu ca turnătoare.

Doamna Fields rosti rugăciunea obișnuită și

⁷Aluzie la filmul *Cum a furat Grinch Crăciunul*, în care Whoville este un oraș situat într-un fulg de zăpadă; Grinch e creatura care nu suportă fericirea locuitorilor și le fură toate cadourile și decorurile de Crăciun (*n.tr.*).

toți începură să mănânce.

— Va trebui să luăm cât de curând o hotărâre privind cina de Crăciun, spuse ea, punându-și mazăre cu lingura pe farfurie și reluând subiectul. Probabil că la toate restaurantele se fac rezervări cu foarte mult timp înainte.

— Eu votez pentru Ruth's Chris Steakhouse, zise Jake și luă o bucată de lasagna cu furculița.

— Of, e așa de plictisitor acolo! Beth mușcă o bucată de corn. Hai să mergem undeva unde-i mai frumos. În oraș, de exemplu.

— Mie îmi convine Applebee's, rosti Carolyn sfioasă — întotdeauna făcea pe fata cea rezonabilă.

Se certară tot restul mesei. Emily nu îndrăzni să scoată niciun cuvânt, simțindu-se ca un vulcan înăbușit, gata să explodeze. Până la urmă, de teamă să nu dea afară totul din ea dacă mai stătea un minut la masă, se ridică de pe scaun.

— Ăăă... trebuie să merg la bibliotecă. Am un munte de teme de făcut.

— Marți seara, înainte de vacanță? se miră Beth. Rosewood Day scoate untul din tine.

— Păi, e un test de ultimă clipă, se bâlbâi Emily, ducându-și farfuria la chiuvetă.

Doamna Fields se ridică și-o prinse de braț.

— Nici nu te-ai atins de mâncare. O privea cu ochi mari și îngrijorați. E totul în regulă?

Emily nu-și ridică privirea de pe suportul

ornamentat cu pui de găină, de lângă aragaz.

— N-am nimic, mormăi, punând farfuria pe chiuvetă. Ne vedem mai târziu.

Când merse în camera de zi, simți privirea mamei în ceafă. *Nu te întoarce*, își ordonă în gând. În schimb, se obligă să se gândească la versurile cântecelor de Crăciun, deși singurul care îi venea în minte era „Ești rău, domnule Grinch”. De-abia când ajunsese la scări se uită peste umăr. Mama ei se întorsese deja cu spatele, de parcă n-ar fi avut nicio bănuială.

— Să nu ne bagi în șanț! țipă Heather când Cassie viră pe o stradă întunecată și izolată, paralelă cu Clubul Privat Rosewood. Mașina se lăsă pe-o parte, evident dezechilibrată, iar Emily, Sophie și Lola, care stăteau pe bancheta din spate, se lipiră toate de portieră.

— Știu ce fac.

Cassie scoase mașina din viteză și opri motorul. Când se stinseră farurile, se făcu întuneric beznă peste tot. O lumină slabă cădea pe terenul de golf, dar în afară de ea, Emily nu vedea nici măcar la jumătate de metru în față.

Cassie scotoci în locul din fața scaunului, scoase o lanternă și o aprinse. Fetele își mijiră ochii din cauza razei puternice.

— În regulă, neastâmpăratelor. Suntem gata?

— Absolut, șopti Lola, trăgându-și o căciulă neagră de schi peste cap.

O urmară și celelalte fete, inclusiv Emily. Pe urmă urcară pe deal. Emily își simțea fiecare

nerv încordat. Avea un gust amar în gură, iar mațele îi chiorăiau din cauză că la cină nu luase decât câteva înghițituri de lasagna. Fusesse nevoită să-și ascundă mâinile sub fund tot drumul, ca să nu vadă spiridușii cât de tare îi tremurau.

Lanternă lui Cassie arunca dungi de lumină în zigzag pe terenul de golf. Fetele năvăliră pe zona verde, ocolind uriașul iaz artificial și câteva curse în nisip, în formă de amibă. La fiecare câțiva pași, Emily se uita înapoi, convinsă că le urmărește cineva. În depărtare se deslușeau dealurile rotunde, siluete negre pe cerul violet. Nu se vedea nici picior de om.

La orizont sclipeau luminile din club. Emily se îngrozi când cuprinse cu privirea ferestrele lunguiețe și fațada de piatră. Acela era locul unde Mona Vanderwaal dăduse o petrecere pentru Hanna după accidentul ei de mașină – cel provocat de *Mona*. Și tocmai la petrecerea aceea Hanna își dăduse seama că Mona era A. – și că Mona voia să le omoare.

Fetele se învârtiră în jurul clubului până găsiră o intrare prin spate în bucătărie.

– *Voilà*, șopti Lola, scoțând o cheie de pe un inel cu Philadelphia Eagles, de care făcuse rost în acea zi, de la o prietenă care lucra la bucătărie.

Cheia se răsuci în broască și ușa se deschise scârțâind. Emily se pregăti să sune alarma, dar nu auzi nimic.

Aprinseră lumina în bucătărie și Emily își acoperi ochii. Oalele și tigăile erau așezate frumos la locul lor, teigheaua de inox lucea, iar deasupra chiuvetei atârna anemic robinetul lung.

— Haideți, șuieră Cassie, îndreptându-se în vârful picioarelor către o ușă batantă aflată în dreapta.

O împinse cu umărul și ajunseră în sala de mese în care Emily mâncase de nenumărate ori cu familia lui Ali și a lui Spencer. În încăpere se aflau aproximativ treizeci de mese rotunde și scaune de lemn grele. Pe jos era un covor oriental, iar un bar de stejar acoperea întregul perete din spate. În colț se înălța un brad imens, cu beculețele încă arzând, iar sub el se aflau o grămadă de cadouri împachetate.

Spiridușii se apucară imediat de treabă, smulgând globurile de sticlă și ghirlandele de pop-corn și punându-le pe toate în niște cutii aduse de Cassie din bucătărie. Emily o ajută pe Lola să încarce cadourile într-o roabă lăsată de prietena ei chiar în fața ușii, ca să le fie la îndemână, citind câte-o etichetă care ieșea de sub panglici. Găsi o cutie pentru familia Hastings. Una era pentru familia Kahn și părinții lui James Freed. Îi atrase atenția a patra etichetă și aproape că i se tăie respirația. **FAMILIA DILAURENTIS**, scria pe ea. Emily auzise că familia lui Ali se mută înapoi în zonă; fusese chiar la audierea pentru trimiterea în

judecatã a lui Ian. Se întorsese deja?

În scurt timp, Emily și Lola duceau o roabã plinã pe terenurile de tenis de pe deal.

— Nu-i așa cã-i nemaipomenit, Moșule? chicoti Lola.

— Absolut, rãspunse Emily, deși se simțea de parcã avea sã-i explodeze o bombã în piept.

Întunericul îi juca feste. I se pãru cã vede o tufã țopãind spre stânga. Vântul șuiera ca un chicotit pițigãiat.

Trântirã cadourile jos, lângã plasã, și împinserã nepricepute roaba înapoi spre club. Emily, Cassie și Heather smulgeau agitate decorurile din brad. Apucau glob dupã glob, împreunã cu stelute argintii și aurii. Emily încercã sã le împacheteze cu grijã în șervețele, dar celelalte le aruncau grãbite în roabã. Apoi fetele traserã în jos toate ghirlandele, coronițele și beteala cu vâsc din încãpere, îndesându-le și pe ele în roabã. Înainte de a duce ultima încãrcãturã, Cassie le puse pe fete sã stea la un loc în fața bradului rãmas fãrã podoabe, ca sã le facã o fotografie.

— Spuneți „Ptiu! Astea-s mofturi!”⁸, exclamã ea, setãnd camera digitalã sã se declanșeze automat și sãrind și ea lângã ele.

Fãcu poze cu telefoanele tuturor fetelor, inclusiv cu al lui Emily. Dupã aceea, se

8 Replica faimosului personaj care nu suporta Crãciunul, Ebenezer Scrooge, din nuvela *Colindã de Crãciun*, de Charles Dickens (*n.tr.*)

îndepărtară toate de brad și-și admirară munca.

— E *formidabil*, murmură Cassie.

Emily nu era convinsă că efectul era formidabil, dar fără îndoială că era șocant. Pomul arăta pipernicit fără podoabe. Câteva ace se scuturaseră, iar în praful de pe jos rămăseseră urmele cadourilor. Fără ghirlande festive, lumânări și beteală, sala de mese arăta neîngrijită și tristă, exact ca locuințele din Whoville după ce Grinch le furase podoabele. Ce vor face proprietarii clubului când vor găsi locul așa a doua zi, dimineată? Vor cânta liniștiți în jurul bradului, ca locuitorii din Whoville? Da, *sigur*... Țsta era Clubul Privat Rosewood.

Deschiseră ușa pentru ultima oară și împinseră roaba în frigul de-afară. Era plină ochi de data asta și trebuiră s-o împingă toate cinci în sus, pe deal. Fiecare scârțâit al roabei și fiecare chicotit al spiridușilor sporeau încordarea lui Emily. Mai aveau foarte puțin. Nu voia să le audă cineva.

Ajunseră la terenurile de tenis, aruncară și restul cadourilor și abandonară roaba, fără să se petreacă vreun incident. Spiridușii porniră apoi pe terenul de golf de pe deal, spre mașină. Atunci avu Emily revelația: reușiseră. Fugeau spre *libertate*.

Când fugi după fete, i se luă o greutate de pe inimă. Nu se mai simțise niciodată atât de exaltată. O prinse de mână pe Cassie și scoase un chiot de emoție, iar Cassie chiui și ea.

—Trăiască Spiridușii Veseli! exclamă Heather.

Când porniră reflectoarele, Emily crezu că se aprinsese automat după un cronometru și continuă să fugă. Dar atunci, în vântul rece al nopții, se auzi un megafon.

— La pământ! V-am văzut, fetelor! A venit poliția! Mașina voastră e deja înconjurată! Nu aveți unde să fugiți!

Emily îngheță. Dintr-odată, lumini albastre și roșii pâlpăiră pe pantele dealurilor. I se făcu inima cât un purice.

— Nu, murmură ea.

— La pământ, am zis! se auzi o altă voce.

Ambele glasuri erau cunoscute. Emily se întoarse spre ele. Două siluete în haine de iarnă stăteau lângă terenurile de tenis, pironindu-le cu privirea pe Emily, Cassie și celelalte fete. Una dintre ele era înaltă, cu păr încărunțit. Cealaltă purta o scurtă de postav, cu litera R – simbolul echipei sportive – imprimată pe piept. Deși nu vedea scurta și din spate, intui că pe ea scria ROSEWOOD SWIMMING cu litere mari, albastre; era scurta veche a lui Jake, de pe vremea când făcuse parte din echipa principală de înotători de la Rosewood; acum o îmbrăca orice membru al familiei Fields când avea treabă pe-afară – să curețe zăpada, să sape pământul sau să urce și să coboare dealul când urmărea vandali.

Emily rămase cu gura căscată. Prima siluetă era a doamnei Meriwether. Cealaltă era mama

ei.

13

O CÂRTIȚĂ PRINTRE NOI

— La pământ! răcni doamna Fields încă o dată, prin megafon.

Încet-încet, spiridușii se lăsară în genunchi și ridicară mâinile. Emily le urmă exemplul. Doamna Meriwether și mama ei se năpustiră pe pantă ca niște agenți FBI în razie după droguri și le încercuiră.

Doamna Fields o apucă pe Cassie de braț și o ridică în picioare.

— Te crezi tare deșteaptă, șuieră ea cu o voce aspră pe care Emily nu i-o mai auzise până atunci. S-a terminat cu farsele!

—Am înregistrat totul. Apoi, doamna Meriwether ridică un aparat foto digital. Jumătate de oră de film cu voi distrugând pomul de Crăciun și furând toate cadourile. Nu știți că unele din ele sunt pentru copii? Ar trebui să vă fie rușine!

— N-am *aruncat* cadourile, se rățoi Cassie, zbătându-se. Sunt pe terenurile de tenis! Nu vedeți? Proprietarii clubului pot să le pună la loc mâine.

— Ați vandalizat o proprietate particulară.

Doamna Fields o ținea zdravăn de braț pe Cassie. E foarte trist dacă nu vă dați seama că ați făcut un lucru foarte urât.

Un bărbat în uniforma poliției din West Rosewood venea în fugă pe deal din direcția opusă, luminându-și drumul cu lanterna și ținând o stație care păcănea. Emily îl privi lung. Era agentul O'Neal, același bărbat care-și adusese fiica în Țara lui Moș Crăciun de două ori, promițându-i orice cadou care-i venea fetei în minte.

— Astea sunt fetele care-au provocat atâtea necazuri?

O'Neal fugi la doamna Fields, o luă pe Cassie și-i duse mâna la spate. Fata scoase un scâncet, apoi tăcu.

— Da, încep să vorbească doamna Meriwether. Au spart clubul privat. Tot ele au vandalizat și celelalte proprietăți. Biserica Semnul Porumbiței. Gazonul din fața caselor. Provoacă dezastre de câteva săptămâni bune.

Polițistul îi studie pe spiriduși din cap până-n picioare și clătină din cap.

— Haideți, fetelor, le spuse, adunându-le și îndreptându-le spre SUV-uri.

Spiridușii porniră cu pași greoi și capetele plecate, fără o vorbă. Emily plecă după ele, neîndrăznind să se uite la mama ei.

Doamna Fields o apucă de mânecă.

— Ce faci, Emily? Tu poți să vii cu noi acasă.

Emily făcu o grimasă. Spiridușii se răsuciră

brusc și se uitară fix la Emily și apoi la mama ei.

— Stați așa! De unde știți cum o cheamă? întrebă Heather.

— Ea de ce poate să plece acasă? interveni și Sophie.

— A furat împreună cu noi, izbucni Lola.

Doamna Meriwether își mută greutatea de pe un picior pe altul. Mama lui Emily zâmbi cu îngâmfare. Emily văzu pe fața fiecărei fete că, treptat, își dă seama de adevăr.

— Dumnezeule! murmură Sophie.

— V-am zis eu! țipă Lola. Arată cu degetul spre Emily. V-am zis că-i o turnătoare. Mi-am dat seama din prima zi când a venit s-o facă pe Moș Crăciun! Dar nu m-ați ascultat!

Heather scuipe în direcția lui Emily, alegându-se cu o lovitură peste mână de la unul dintre polițiști. Cassie îi aruncă lui Emily o căutătură cruntă, cu ochi aprinși.

— E-adevărat? o întrebă cu voce slabă, dezamăgită. Ne-ai întins o cursă?

Emily scutură din cap disperată.

— Nu am spus nimănui nicio vorbă despre farsa asta. Jur! Se răsuci spre mama ei, care stătea acum proptită de furgoneta Volvo, cu brațele încrucișate la piept. De unde-ai știut că o să fim aici?

— Ți-am urmărit iPhone-ul. Doamna Fields părea mândră de sine. Așa ne-a sugerat agentul O'Neal. Am bănuit că se va întâmpla ceva în

seara asta, așa că i-am chemat pe Judith și pe el și te-am urmărit.

Emily se gândi la telefonul ascuns în poșetă.

— M-ai spionat... le-ai spionat pe ele? întrebă cu glas tare.

— Cărai ăla cu tine ca să ne spionezi? țipă Cassie.

— N-a fost așa! se tângui Emily. Adică, da, mi-au dat iPhone-ul, dar nu l-am folosit niciodată împotriva voastră! Jur! Doar mă cunoști, Cassie! De ce așa face așa ceva?

Cassie o privi neîncrezătoare.

— Ca să fiu sinceră, Moșule, nu sunt deloc sigură că te cunosc.

— Cassie... Lui Emily începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Îmi pare rău.

— Of, Emily, de ce-ți pasă ce cred despre tine fetele astea puse pe rele? Doamna Fields deschise portiera mașinii. Merită o pedeapsă aspră, iar tu ne-ai ajutat să le prindem asupra faptului. Cine știe, poate că-mi voi recupera bebelușul Isus.

Emily avu brusc impresia că va exploda.

— Oare chiar îți pasă de bebelușul Isus? țipă ea la mama ei. O să-l vinzi ca să cumperi niște cadouri prostești pentru toată lumea, de care anul viitor nici n-o să ne mai aducem aminte! De ce vrei așa de mult să faci din Sărbători o chestie perfectă? De ce nu ți-e destul ce-avem acum?

Cuvintele îi ieșiseră din gură fără să le

gândească. Doamna Fields se crispă și pe față i se întipări o expresie rănită. Fără o vorbă, ocoli mașina până la scaunul șoferului, urcă în ea și trânti portiera.

Polițistul îi împinse pe spiriduși în mașina de poliție, unul câte unul. Chiar înainte să urce în mașină, Cassie se întoarse încă o dată și o săgetă pe Emily cu privirea.

— Ali te-ar urî pentru asta, să știi.

Emily scânci abia auzit. O'Neal trânti portiera mașinii de poliție. Motorul hârâi și mașina demară, cu sirenele urlând. Emily nu se mișcă din locul în care stătea pe terenul de golf până când nu mai văzu și nu mai auzi sirenele. Abia atunci o izbi realitatea: era din nou singură. Nu avea pe nimeni.

14

MOȘ CRĂCIUN ÎN MISIUNE DE SALVARE

Mai târziu, în aceeași seară, Emily se furișă afară din casă pe ușa din față, o încuie și împinse Volvo-ul pe alee, ca să nu audă părinții ei când pornește motorul. Nu avea voie să iasă așa de târziu, dar nu mai putea sta în pat nicio secundă, ascultând sforăitul lui Carolyn și văzând întruna în gând expresia rănită a lui Cassie.

Începuse o ninsoare blândă și străzile,

acoperișurile și crengile copacilor erau albe. Emily trecu pe lângă liceul Rosewood Day, luminat pe toată întinderea lui de piatră, apoi coti pe strada lui Ali. În seara asta însă nu avea chef să se oprească la casa ei. Îi era prea rușine de ceea ce făcuse. Era ca și cum ar fi trebuit să-i dea socoteală lui Ali, ca și cum Ali o privea de dincolo de mormânt.

Nu-i ieșeau din minte cuvintele lui Cassie. *Ali te-ar urî pentru asta, să știi.* Era perfect adevărat: Ali poate le-ar fi tachinat pe cele patru fete, poate că s-ar fi îndepărtat de ele la sfârșitul clasei a șaptea, dar nu le-ar fi trădat niciodată cu voia ei. Cele cinci aveau un pact pe care-l respectau întotdeauna, acoperindu-se una pe alta când dădeau de necaz. Acesta era motivul pentru care Emily, Aria, Spencer și Hanna îi spusese mamei lui Ali tot felul de minciuni despre locul unde se putea afla Ali în dimineața următoare dispariției ei. Se gândiseră că așa ar fi vrut Ali. Nici în vis nu s-ar fi gândit că murise.

Emily o luă pe șoseaua ocolitoare și urmă indicatoarele spre West Rosewood. Ce fel de persoană devenise acum? Știuse oare, în adâncul sufletului, că mama și doamna Meriwether o urmăresc? Le condusesese intenționat la spiriduși? Ar fi trebuit să-i spună lui Cassie și celorlalte exact ce o pusese mama ei să facă. Chiar dacă asta ar fi însemnat să nu participe la farsă, chiar dacă ar fi însemnat să nu o mai primească în gașca lor, până la urmă s-ar fi

descurcat ea cumva. dar, așa cum stăteau lucrurile acum, era doar o complotistă. O trădătoare. O turnătoare.

Indicatorul verde pentru ieșirea spre West Rosewood lucea în depărtare. Emily ajunse la indicatorul care pâlpaia arătând direcția și viră pe drumul secundar. În curând, trăgea pe dreapta în fața secției de poliție din Rosewood West, pe care o căutase pe Google înainte de a pleca de acasă. Era în clădirea unei foste ferme. Văzu mai multe mașini în parcare și o singură lumină la una dintre ferestrele de la parter.

Spiridușii fuseseră închiși în celule. Of, dacă ar fi putut să facă Emily ceva, dacă ar fi găsit o cale să le scoată de-acolo! Dar cum? Să pretindă că ea era creierul întregii operațiuni? Să spună că ea a spart clubul și a furat singură cadourile? Mama ei și doamna Meriwether filmaseră totul. Spiridușii erau clar vinovați.

Își scoase telefonul și se uită la fotografia cu ea și cu spiridușii adunați sub bradul vandalizat din club. Cassie se agățase de brațul lui Emily, ca și când ar fi fost cele mai bune prietene. Derulă fotografiile pe care le făcuse fetelor în săptămâna aceea. Lola și Emily prefăcându-se că se duelează cu două bastoane de zahăr lungi, în Țara lui Moș Crăciun, în după-masa aceleiași zile. Cassie și Emily trândăvind în pauză, în căsuța de turtă dulce. Instantaneul cu fetele în mașină, după ce-l spionaseră pe stripperul Moș Crăciun. Apoi pozele cu stripperul fluturând un

tricou în aer, în timp ce mămicile casnice îi vârau bancnote în chiloți.

Te-am crezut o turnătoare, îi spusese Cassie într-o seară. Se pare că ne-am înșelat.

Se deschise ușa secției și Emily se făcu mică în scaunul șoferului. Un polițist în uniformă ieși agale, își aprinse o țigară și se propti de zidul de cărămidă. Când își schimbă poziția și Emily îl văzu din profil, își dădu seama că era agentul O'Neal. Polițistul închise ochii și trase îndelung din țigară, părând absolut mulțumit, poate chiar mândru. Probabil că prinderea Spiridușilor Veseli era o acțiune demnă de laudă. Poate chiar avea să primească o primă pentru asta – poate că *astfel* urma să plătească lista interminabilă de cadouri înșirate de fata lui. Cum altfel să achite atâtea jucării dintr-un salariu de polițist?

I se aprinse un becuț. Studie un minut în plus figura celui care fuma. Avea ceva familiar – forma umerilor lați, bărbia ieșită în afară. Emily era convinsă că sub uniformă ascundea un abdomen plat și un piept solid, bine evidențiat.

Scotoci iar după telefon și afișă pozele cu stripperul Moș Crăciun. Se uită încă o dată la O'Neal, cercetându-l atentă, cu ochii mijiți, își plimbă privirea de la fotografie la polițist până când fu absolut sigură de ceea ce vede.

– Dumnezeule, șopti, lăsând telefonul în poală și începând să râdă. Stripperul Moș Crăciun era nimeni altul decât... *agentul O'Neal.*

MIRACOL

DE CRĂCIUN

Emily sări din mașină și se-ndreptă cu pași mari spre agentul O'Neal.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră!

O'Neal își miji ochii.

— Cine-i acolo?

Emily se opri lângă el, pe alea cu dale. Fulgii cădeau legănându-se în jurul lor. O scrumieră plină cu mucuri de țigară era în stânga. Exact deasupra ei, scrumul fierbinte al țigării lui O'Neal.

— Am fost la clubul privat.

— A, da! Ofițerul zâmbi larg. Tu ești fata care ne-a dus la ele. Bună treabă – nici n-au știut ce le-a lovit.

— Ca să fiu sinceră, n-am ajutat la arestarea lor. În realitate, cred că ar trebui să-i eliberați pe spiriduși.

O'Neal o privi cu o expresie tâmpă.

— Poftim?

— M-ați auzit. Dați-le drumul. Și-au învățat lecția.

Politiștul se îndreptă de spate și izbucni în râs.

— Bună glumă, domnișoară Fields. Dar am început deja să întocmim actele. Sunt majore,

să știi. Ar putea ajunge la închisoare. Sau cel puțin ar primi ore multe de muncă în folosul comunității.

— N-au făcut nimic rău, spuse Emily. Ei, să zicem că n-ar fi trebuit să spargă clubul și să distrugă proprietăți private. Dar nu încercau decât să transmită un mesaj. Nu voiau să facă rău nimănui.

O'Neal își încrucișă brațele la piept și o studie. Câteva fulgi îi căzură pe vârful nasului, dar el nu se șterse.

— Nu înțeleg de ce îți pasă *ție* de asta, îi spuse el lui Emily. Au furat și de la familia ta. Au mărturisit totul.

Apoi se răsuci pe călcâie și porni înapoi spre secție.

— Așteptați! țipă Emily, scoțându-și telefonul. Trebuie să vedeți ceva.

Îi apăsă telefonul în palmă. Când văzu fotografia, îi pieri culoarea din obraji.

— De unde naiba ai poza asta?

— Mai contează? Emily îi smulse telefonul, ca să nu apuce s-o șteargă. Dar nu cred că doriți să devină publică.

O'Neal făcu niște ochi cât cepele. Păru să bată puțin în retragere.

— N-ai face asta.

— Credeți-mă, nici nu vreau s-o fac. Emily făcu un pas mai aproape de el.

După expresia lui înspăimântată, știu că-l avea la mână.

— Ce vrei să fac? o întrebă polițistul, cu glas înfrânt.

— Ștergeți mărturia spiridușilor din dosar, răspunse Emily, gândind repede. Certati-le aspru pe fete că au spart clubul privat, obligațiile să se întoarcă acolo și să pună toate lucrurile la locul lor, dar spuneți că nu aveți dovezi pentru celelalte farse și că nu le puteți acuza. Eliberați-le!

Lui O'Neal îi tremurau nările.

— Adică vrei să mint?

— Nu... Doar să uitați anumite lucruri. Obligați-i pe spiriduși să ducă înapoi tot ce au furat – asta ar trebui să-i calmeze pe păgubași, nu? Puneți capăt întregii povești. Ah, și nici nu e nevoie să-i spuneți mamei că am fost aici. Altfel...

Emily flutură telefonul în aer, cu fotografia lui O'Neal în costum de Moș Stripper încă afișată pe ecran.

Polițistul privi în gol spre parcare, mușcându-se de obraz. Lui Emily, inima îi bătea să-i spargă pieptul, întrebându-se în ce se vârâse. Șantajă un polițist. Aruncă o privire în parcare, convinsă brusc că o urmărește cineva. O umbră fâlfâi în spatele unei mașini de poliție. Un oftat se auzi vag dinspre șirul de pubele.

— Bine. O'Neal ridică brațele în sus. Cred că pot proceda așa. Își flutură amenințător degetul în fața lui Emily. Dar dacă mai dispăre ceva din Rosewood – orice lucru, fie el și un beculeț

dintr-o ghirlandă de la vreo ușă – la tine vin și te iau la întrebări, ai înțeles? *Pe lângă asta*, îi spun totul mamei tale.

– Am înțeles, rosti Emily.

Fata întinse mâna, iar polițistul i-o strânse. Chiar înainte ca el să intre în secție, Emily strigă:

– Mai e ceva. Nu le spuneți spiridușilor că am negociat eliberarea lor.

O'Neal ridică din sprânceană.

– Nu vrei să-ți mulțumească? Sunt fete bogate. Probabil că ar putea să-ți cumpere un cadou superb.

Emily privi lung la stratul subțire de zăpadă care acum acoperea parcare. Un cadou superb nu era același lucru cu a face parte din gașca spiridușilor... și ea nu va mai fi niciodată binevenită în grupul lor. În ochii lor, va fi întotdeauna o trădătoare, fata pe care nu voiau s-o cunoască. Avea ocazia să le ofere un cadou anonim de Crăciun – felul ei de a se revanșa pentru ceea ce le făcuse. Scutură din cap.

O'Neal intră în secție. Ea rămase la geam și-l urmări cum traversează coridorul, scoate niște hârtii din sertar, le rupe și le trece prin tocătorul mare din colțul biroului. După ce le distruse, merse agale către o celulă și bătu în bare. Apărură patru siluete. Cassie, Lola, Heather și Sophie, îmbrăcate tot cu scurtele groase pe care le purtaseră la club. Părul le era încâlcit și aveau ochii și nasul roșii, de parcă ar fi plâns.

Zăpada se lăsa fină pe genele lui Emily, dar ea nu clipi. Nu voia să rateze niciun moment. O'Neal le spuse ceva fetelor, apoi scotoci în buzunar după un set de chei. Fetele îl priviră sceptice, apoi fața li se luminează într-un zâmbet larg.

Pentru prima dată însă, zâmbetele lor nu erau deloc strâmbe, îngâmfate sau răutăcioase. Erau pur și simplu zâmbete de recunoștință. De ușurare.

Emily se retrase de la geam, simțind că în lume lucrurile se îndreptaseră iar. Se urcă fără zgomot în mașină, porni motorul și ieși din parcare. Când O'Neal îi escortă pe spiriduși la o mașină de poliție, Emily plecase de mult – Cassie, Lola, Heather și Sophie nu aveau să știe niciodată cine le eliberase. Zâmbetele lor de recunoștință o răsplătiseră suficient pe Emily.

16

PACEA A COBORÂT

PESTE LUMEA ÎNTREAGĂ

În după-amiaza următoare, Emily era în bucătărie, întinzând o foaie lungă de aluat, ca să facă fursecuri. Era tradiția ei preferată de Crăciun, mai ales pentru că îi plăcea să lingă zahărul de pe telul mixerului. De-abia acum

avea ocazia să se ocupe cu asta – fusese prea ocupată s-o facă pe Moș Crăciun. Doamna Meriwether sunase de dimineață să anunțe că Emily nu mai trebuia să se prezinte la datorie în Țara lui Moș Crăciun – îi găsisse un înlocuitor potrivit și, mulțumindu-i, o lăsa liberă.

Emily constată cu surprindere că era dezamăgită că nu se întorcea acolo. Până la urmă, îi plăcuse să fie Moș Crăciun.

În spatele ei tuși cineva. Mama ei se ivi în prag, cu mâinile în șolduri. Se uită la tăvile goale, pregătite de Emily lângă cuptor.

– Vrei să mă ajuți? o întrebă Emily, evitând s-o privească în ochi.

Nu-și prea vorbiseră de când Emily se răstise la ea de față cu toată lumea, cu o seară înainte. Emily presupunea că ar trebui să-și ceară scuze, dar nu prea știa ce să spună. Rostise fiecare cuvânt din convingere. De ce să retracteze?

Doamna Fields nu-i răspunse. Se așeză țeapănă pe un scaun de bucătărie și-și făcu de lucru examinând cu o privire gravă un fir ieșit din suportul textil de pe masă, imprimat cu un pui împodobit cu o ghirlandă de ilice. Emily desfășură aluatul, tot mai stânjenită.

În cele din urmă, mama ei oftă.

– Ai avut dreptate, să știi.

Emily ridică brusc capul.

– Poftim?

— Ce mi-ai spus azi-noapte despre bebelușul Isus. Mama ei își rodea unghia degetului mare. Poate că am scăpat într-adevăr din vedere anumite lucruri. Poate că a fost o prostie să vreau înapoi bebelușul Isus, numai ca să-l vând și să cumpăr cadouri. Doar că... Am vrut ca anul ăsta Crăciunul să fie mai deosebit decât altele. Din cauză că am trecut cu toții prin atâtea. Din cauză că tu ai trecut prin atâtea cu fata aia, A. Și pentru Alison.

Când înălță capul, avea ochii umezi și o făcu și pe Emily să lăcrimeze.

— Știu cât de mult a însemnat ea pentru tine, continuă doamna Fields cu glas sugrumat. Știu ce greu ți-a fost să accepți că a fost... Lăasă fraza neterminată, neîndrăznind să pronunțe cuvântul „ucisă”. Iar gândul că am cunoscut-o, că a fost așa de apropiată de voi, toate... N-am suportat ideea că ați fi putut fi voi în locul ei. Tatăl tău și cu mine suntem foarte recunoscători că ești aici. Am vrut doar să mă asigur că știi asta.

Emily plecă de lângă blat, se așeză pe un scaun aflat alături de mama sa și-și puse ușor mâna pe încheietura ei.

— Nu am nevoie de un munte de cadouri ca să înțeleg asta, îi spuse ea cu blândețe. Nu trebuie decât să mi-o *spuneți*.

— Știu.

Doamna Fields își lăsă capul pe umărul fiicei sale. Emily închise ochii și se gândi că uciderea

lui Ali trebuie să-i fi afectat pe toți părinții din Rosewood. Pe de-o parte, trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare pentru ei. Pe de alta, poate că moartea lui Ali îi apropia mai mult pe părinți și copii unii de alții. Poate îi ajută pe cei rămași în viață.

— Îmi pare rău că ai intrat în povestea aia încurcată cu Moș Crăciun, murmură doamna Fields. N-ar fi trebuit să te pun în situația asta.

— Ca să fiu sinceră, mie îmi pare bine, șopti Emily, simțindu-se brusc extenuată. A fost distractiv, într-un fel. Și, chiar dacă nu mă crezi, să știi că fetele *erau* drăguțe.

Se întrebă ce făceau spiridușii acum – doamna Meriwether spusese că mai găsise și alți spiriduși pentru Țara lui Moș Crăciun. Oare în clipa asta trândăveau pe la casele lor? Încercau să se apropie de familiile lor distante și dezbinată? Dintr-odată, Emily simți că-i pare puțin rău pentru ei toți. Aveau griji mai grele ca viața. Sophie urma să fie exmatriculată de la Yale. Fratele Lolei era dependent. Încă aveau de găsit soluții la toate problemele astea.

Mama ei își șterse lacrimile cu un șervețel, se ridică și ieși din bucătărie târșându-și picioarele, cu capul plecat, cum făcea întotdeauna când se emoționa prea mult. Emily se întoarse la fursecurile ei, simțindu-se mult mai bine. Peste câteva minute, când se auzi soneria, se șterse pe mâini cu prosopul de vase și traversă camera de zi cu pași mărunți,

mergând să deschidă. Patru siluete întunecate se foiau în lumina care cădea dintr-o parte. Emily trase adânc aer în piept – erau spiridușii.

Înăbușindu-și emoția, deschise ușa, trezind la viață clopoțelii atașați de buton. De pe terasă, cele patru fete o priveau fix. Niciuna nu zâmbea. Inima lui Emily începu să bată nebunește.

– Știm ce-ai făcut, spuse Cassie, pe un ton lipsit de inflexiuni.

Lui Emily i se uscă gâtul.

– Știu că știți, vorbi ea. Dar nu a fost cum credeți voi. Nu eu v-am întins capcana. Jur!

Cele patru fete continuau s-o săgeteze cu privirile lor. Emily era sigură că-și auzea inima cum galopa. Era pe cale să se scuze din nou, dar atunci Cassie izbucni în râs, sări la ea și o luă în brațe. Heather o cuprinse și ea cu brațele, iar Lola și Sophie li se alăturară. Emily rămase țeapănă în prima clipă, apoi vru să se retragă.

– Știm că tu ne-ai eliberat, spuse Cassie. Te-am văzut pe geam când vorbeai cu O'Neal. Dar cum ai reușit?

Emily se dădu înapoi și clipi des. Halal salvator anonim...

– O'Neal e stripperul pe care l-am văzut pe geam în seara aia, zise ea, cu glas tremurat. Am poze cu el.

Fetele schimbă priviri între ele, apoi bătură toate palma cu Emily.

– Ești un dur, Moșule, zise Heather. O'Neal nici măcar nu ne-a amendat. Singurul lucru pe

care a trebuit să-l facem a fost să curățăm clubul în dimineața asta și să punem cadourile la loc sub brad.

— Îmi pare foarte rău de cele întâmplute. Emily se sprijini de zidul lateral al casei. Jur că n-am știut că mama era cu ochii pe noi. Habar n-am avut că mi-a pus telefonul sub urmărire. La început, am primit slujba de Moș Crăciun ca să vă spionez pe voi – ați avut dreptate. Dar am renunțat la spionat la scurtă vreme după ce v-am cunoscut. Nu sunt făcută să fiu turnătoare.

— Știm, Moșule. Cassie o atinse ușor pe încheietură. Ești formidabil!

— Avem ceva pentru tine.

Lola dispăru în tufișuri și se întoarse cu un obiect învelit într-o cuvertură mare, albastră. Îl așeză pe terasă și dădu păturile la o parte; cuibărit în ele stătea bebelușul Isus al mamei sale. Nu avea nici măcar o zgârietură. Păpușica de ceramică dormea liniștită în leagănul de paie, ca întotdeauna.

— Ne-am zis că mama ta îl vrea înapoi, zise Cassie, făcându-i cu ochiul. S-a agitat periculos de mult din cauza lui aseară.

Emily atinse bebelușul pe cap cu vârful degetului.

— Mulțumesc, fetelor. Gestul va însemna foarte mult pentru ea.

— N-ai pentru ce. Sophie se uită la ceas. Ar cam trebui să plecăm, fetelor. Avem de făcut... *chestia* aia.

Spiridușii încuviințară din cap misterioși. Pe Emily o săgetă un junghi, ar fi vrut ca fetele să-i spună unde merg, dar poate că le cerea prea mult.

Cassie coborî de pe terasă și-și flutură degetul arătător în direcția ei.

— Să nu spui nimănui despre asta, ne-am înțeles, Moșule?

— Sigur că nu spun, răspunse Emily. Să nu mă pârâți nici voi mamei.

— Promitem!

— Poate ne întâlnim anul viitor în Țara lui Moș Crăciun. Lola își înăbuși un chicotit. Îmi cam place să fiu spiriduș, ca să fiu sinceră.

— S-a făcut, rosti Emily.

Spiridușii plecară cu pași lenți și relaxați spre mașina lui Cassie. Emily se cuprinse cu brațele, înfrigurată, urmărindu-le pe fete cum se îndepărtează. O creangă uscată trosni în depărtare și ea aruncă o privire spre lanurile de porumb, străbătută de un sentiment familiar de neliniște. Nu mai putea fi o coincidență: era cineva acolo. O urmărea cineva.

— Hei! strigă ea, coborând de pe terasă.

Nu primi niciun răspuns. Indiferent ce – sau cine – fusese, dispăruse.

ÎN STRAIE VESELE

SĂ NE ÎNVEȘMÂNTĂM

Poate că am dispărut în lanul de porumb, Em, dar nu am plecat nicăieri.

Trebuie să recunosc, m-a impresionat cât de mult a crescut micuța noastră Emily. Să șantajeze un ofițer de poliție? Cine-ar fi crezut-o în stare de-așa ceva? Dar întotdeauna a dovedit slăbiciune pentru prietenele ei. Dacă am învățat ceva, atunci acesta este faptul că, dacă vrei să ajungi la inima lui Emily, cheia este prietena ei cea mai bună, pe care a iubit-o și a pierdut-o. Dacă Emily ar crede că există o șansă cât de mică pentru ca draga ei Ali să se întoarcă înapoi, ar merge și până la capătul lumii ca s-o găsească.

E o slăbiciune care naște nenumărate posibilități. Aș putea s-o fac Emily să încalce legea pentru mine. Aș putea s-o fac să-i acuze pe oameni de tot felul de lucruri, toate în numele lui Alison. Iar când voi trece la fapte, va fi atât de ușor s-o atrag în cursă! Îmi vor trebui doar câteva cuvinte simple... și un sărut. Nu pot decât să sper că și celelalte fete se vor lăsa la fel de ușor manipulate ca ea...

Următoarea este Aria. Ea, Byron și Mike se

pregătesc de distracții cât mai trăsnete în perioada Crăciunului, dar eu bănuiesc, pe ascuns, că surpriza care-i așteaptă la Cabana „Gheara Ursului” nu este lână de tricatat pe care și-o dorește Aria de Crăciun. Și asta nu e singura surpriză pentru ea, care va ieși la iveală de sărbători.

Muah!

A.